

Binnur Nigiz

Sana kırgınım.

Beni kırdın.

Beni affet.

Seni kırdım.

Güldüm. Dudaklarım titriyordu. Birçok kez babamın suratına, "Seni seviyorum!" diye bağırarak istemiştim. "Seni seviyorum! Beni kırdın!" Sonra ağlamak istemiştim kendimi tutmadan. "Özür dilerim. Beni affet!" Sonra önünde diz çökmek istiyordum. "Sana kırgınım! Beni kırdın!" Kafamı kaldırıp gözlerinin içine yaşlarla dolu gözlerle bakmak istiyordum. "Seni seviyorum! Beni affet!"

"Aptal, Marul" diye fısıldadım. "Seni seviyorum! Beni kırdın!"

AY PARÇASININ NABZI

Gözlerimi araladığımda üstüme karabasan gibi çöken o umutsuzluk duygusu ayaklarını tavandan aşağı sarkıtmıştı sanki. Bir süre hareket dahi etmeden tavanı izledim. O tavanın üstünde kendime anılar yarattım, o anıları unuttum, yeni bir insan oldum ve olduğum insanı öldürdüm. Neden böyle hissetmek zorundaydım? Belki de abartıyordum. Üç aydır yeterince birbirimize vakit ayıramadığımız içindi tüm bu hislerin sebebi? Belki de ona gerçekten kırılmıştım.

Bilmiyordum.

Dershaneye gitmek istemiyordum.

Mayıs aşağıdan, "Sılay dershaneye geç kalacaksın!" diye bağırdı. "Bir şeyler yemeden evden çıkmaya izin vermeyeceğimi biliyorsun, değil mi küçük hanım?"

Evet, biliyordum. Ama gerçek şu ki susuzluktan dilim damağıma yapışsa bile bir bardak su görmeye dahi tahammülüm yoktu. Her şey midemi bulandırıyor. "Sılay! Uyan!"

"Uyandım" diye fısıldadım duymayacağını bile bile. "Uyandım."

Hazırlanmak benim için ölümdü. Dershaneye giderken genelde üzerime gömlek tarzı şeyler giyiyordum. Üzerimde-

Binnur Nigiz

ki gömleği parçalayacağımı sanmıştım bir ara. Okullar henüz yeni açılmış olsa da hocalar vızır vızır ders yaptığı için okula gitmek zorundaydım. Eteğimi giyip fermuarını çektikten sonra çantamı hazırlamadan omzuma astım ve odadan çıktım. Saçlarıma tarak girmemişti ama yine de kötü görünmüyordu. Mayıs kahvaltı masasının önündeki bebek zımbırtılarına koyduğu Mavi ve Umut'la ilgilenirken sandalyelerden birini çekip masaya oturdum.

"Günaydın" dedim neşesiz bir sesle.

"Günaydın, güzelim." Mayıs kafasını kaldırıp bana baktığında yüzü kireç gibi oldu. "Bu ne hal be?"

"Hiç keyfim yok" diye geçiştirdim. "Abim nerede?"

"Durkadın Sultan ile bahçedeler. Temmuz sabah çok erken çıkmış" dedi düşünceli bir sesle. "İşi falan mı vardı? Sen bilirsin kesin."

"Ben nereden bileceğim be?" diye çemkirdim yersiz yere. Mayıs bana garip garip baktıktan sonra çaydanlığı kaldırdı ve bardağa çayı doldurdu. O geri zekâlı Marul erkenden neden gitmişti ki? Beni görmek istememiş miydi acaba? Bunun düşüncesi bile karnıma ağrı girmesine neden oldu. Ben onu görmek için kanıma mum dikip o mumu eritebilecekken o hem kalbimi kırıp hem nasıl olurdu da beni görmek istemezdi? Hırsımı çatala sapladığım salam diliminden çıkardım. Abim ve Durkadın Sultan içeri girdiklerinde hâlâ aynı salam dilimine eziyet ediyordum. Abim, Mayıs'ın başının üstünü öptükten sonra gazetesini eline aldı ve ilk sayfayı açarak yerine oturdu.

Durkadın Sultan saçımı severek, "Günaydın, bal böceğim" dedi. "Sen saçlarını taramadın mı, çakır gözlüm?"

"Taramadım valla, Durkadın Sultan" dedim keyifsiz bir sesle. "Hiç canım istemedi."

Durkadın Sultan gülümsedi. "Dur ben iki dakikada örerim şimdi" dedi hevesli bir sesle. Bir an bunu yadırgasam da

karşı koymadım. Durkadın Sultan elinde bir saç fırçasıyla yanına döndüğünde, “Durkadın Sultanım sofrada şu bitlinin saçını taramayacaksın inşallah?” dedi abim göz ucuyla bize bakarak.

Durkadın Sultan o sıcacık kalbinden akan sevgiyi bana hissettirerek, “Altın, gümüş, yakut gibidir benim kızımın saçları” dedi. Yüzümde oluşan tebessüme *dur* diyemedim.

“Kıskanma be pis öküzümsü!”

“Kim? Ben mi kıskanacağım seni?” Abim muzip bir şekilde güldü. “O saçları az örmedim ben.”

Bir an yutkunamadım. Gözlerim birkaç saniye abimin yüzünde dolaştı, sonra bakışlarımı ondan kaçırdım. Evden çıkmadan hemen önce Mayıs kapının önünde kolumu yakalayıp çekiştirerek, “Ne oldu sana?” diye sordu küçük bir anne edasıyla. Onun benimle ilgilenmesini seviyordum, bana kendimi değerli hissettiriyordu ama şu an tek istediğim biraz yalnız kalabilmektir.

“Hiçbir şey.”

“Temmuz’la mı tartıştınız, ölümü gör doğru söyle” dedi dikkatle gözlerimin içine bakarak.

“Hayır, Temmuz’la tartışmadık” diye yalan söyledim. Kolumu kapının kenarına yaslayıp gözlerimi kısarak, “Ama sana bir haberim var” dedim gizli bir ajan gibi. “Aslında şaşırmayacaksın çünkü bence senin de beklediğin bir şeydi.

Mayıs’ın derin mavi gözlerinde merak belirdi. “Ne oldu kız?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

“Bil bakalım ne oldu?”

“Müneccim miyim ben, nereden bileyim?”

Muzip muzip sırıttığımda Mayıs’ın gözleri daha da kısıldı ve tek kaşı havaya kalktı. “Bak sen böyle yaptıkça daha çok merak ediyorum. Söyleyecek misin?”

Binnur Nigiz

“Ayda ve Savaş birlikte” dedim sırtarak. “Yani sanırım.”

“Ha?” Mayıs’ın zaten iri olan gözleri kocaman açıldı. “Ne?”

“Duydun bebeğim...”

Mayıs omzunun üstünden salonu kolaçan ettikten sonra, “Bu haberin kesinlik derecesi ne?” diye sordu heyecanlı heyecanlı. “Bir de Ayda Başak’ı sorun ediyordu sanırım... O problemi nasıl aştı? Başak biliyor mu?”

“Asıl olay burada başlıyor. Ayda bana Savaş’ın onu öptüğünü söylediğinde Başak bunu duydu...” Duraksadım. Mayıs’ın ağzı kocaman açıldı. “Savaş Ayda’yı öpmüş mü?” diye bağırdı sesini ayarlayamadan. Abim, “Kim kimi öpmüş?” diye sordu bakışlarını bize çevirirken. “Ne çeviriyorsunuz siz?”

“Sıçtı Cafer” diye homurdandım. “Hadi sen açıkla kocana. Ben kaçıyorum.”

“Ya dur!” dedi Mayıs kolumu çekiştirerek. “Başak ne dedi peki?”

“Başından beri her şeyin farkında olduğunu söyledi. Saf görünür ama çok anlayışlıdır o” dedim kapıdan çıkarken. “Hadi gittim ben. Akşam görüşürüz.”

Yüzünüzde buruk bir tebessüm oluşturan tüm anıların ruhumuzu içine tıktığımız çöp kovasının köşesinde küflenmeye başladığını fark ettiğinizde büyüyordunuz. Sanki içimde beni kendimden kurtarmasını istediğim farklı biriyle yaşıyordum. Dershanenin bahçesindeki korkulukların üzerine oturmuş ayaklarımı aşağı sarkıtarak sallarken gözlerim boşluğa takılmıştı.

“Şşşt, yavru” dedi Başak yanıma zıplayıp çantasını köşeye bıraktıktan sonra. Sınavzedeler olarak ikimiz de aynı dershanedeydik. Temmuz’un bugün dershaneye gelmediğini öğrendiğimde mideme yumruk yemişim gibi hissetmişim.

“Hımmm?” diye mırıldandım huysuz bir şekilde.

“Neyin var senin?” diye sordu elini yanağıma koyup okşayarak.

“Temmuz’u görmedin bugün hiç, değil mi?” diye sordum karın ağrımı ortaya sererek. Bana kalbimin tüm kirli çamaşırlarını sermişim gibi baktı. “Görmedim” dedi tebessüm ederken. “Derdin bu muydu?”

Yanaklarımın içini şişirdim. Sanki kalbimde bir kanca takılıydı ve kancanın ucuna bağlı olan ip de Temmuz’un elindeydi. O benden uzağa adım attığı an ip geriliyor, kanca kalbimi deşiyordu. Bir gün kalbimin onsuzluktan yırtılmasından korkuyordum.

O benim olmayacak duam bile olsa, en azından alnımı bastırduğım secde kadar yakınımda dursaydı.

Başak ondan beklenmeyecek şekilde ciddi bir tavırla, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu. Hava çok sıcak olmasa da ılıktı, bu yüzden askılı bir tişört ve o tişörtün üzerine kolları kısa bir deri yelek giymişti. Konverslerinin bağcıkları bol bir şekilde bağlanmıştı.

“Nasıl hissediyorsun derken?”

Ellerini korkulukların üstüne bastırduğunda avuçlarında tırtıklı betonun izinin kalacağını biliyordum. “Sen benim aksime kalbini tanıyorsun” dedi kuru bir sesle. “Nasıl hissettiriyor?”

Duraksadım. İri hareli gözlerini yere dikti. Yüzü solgun duruyordu. “Sen kalbini tanımıyor musun?” diye sordum yavaşça.

Binnur Nigiz

“Tanısam nasıl hissetmem gerektiğini bilirdim.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kendimi size gösteremiyorum” dedi. Sesi yorgundu. “Ayda ilişkisini bana söylemekten korktu; çünkü benim o adamdan hoşlandığımı düşündü. Çünkü ben kendimi gösteremiyorum. Hem birinden nasıl hoşlanıl, bunu bile bilmiyorum.”

Elimi onun omzuna koyup hafifçe sıktım. “Ayda senin incinmeni istemediği için böyle yaptı, biliyorsun.”

“Ama beni yanlış anladı” dedi dudak bükerek. “Az daha benim yüzümden mutluluğuna kilit vurmak zorunda kalacaktı. Bu çok korkunç geliyor bana. Dün gece hiç uyuyamadım, biliyor musun?” Yüzünü bana doğru çevirdi. “Şu gözaltı torbalarımı bir bak!”

“Of Başak.” Güldüm. “Sen kalbini tanımıyor değilsin. Bu nasıl bir şey, biliyor musun? Her gün aynı saatte durakta karşılaştığın birini düşün. Birbirinizi tanımadığınızı düşünüyorsunuz ama bir süre sonra farklı bir yerde birbirinizle karşılaştığınızda hemen birbirinizi tanıyorsunuz. Sen ve kalbin de işte böylesiniz. Birlikte yaşıyorsunuz, birbirinizi tanıyorsunuz ama henüz konuşma şansı bulamadınız.”

“Kalbim ve ben aynı durakta aynı otobüsü bekliyoruz yani... Öyle mi?” diye sordu saf saf.

Güldüm. “Evet” diye tasdikledim onu. “Kalbin ve sen aynı durakta aynı otobüsü bekliyorsunuz. Bir gün konuşacaksınız.”

Başak anlamayan gözlerle yüzüme baksa da bir gün kalbiyle iş birliği yapmak zorunda kalacağımı bildiğimden başka bir şey söyleyip onun kafasını bulandırmadım. Çünkü biliyordum ki aşk denen kanser kapını araladığında önce bedeni, ardından da ruhu tılsımlıyordu. Dershanenin hemen önünde bir motor sesi duyduğumuzda ikimiz de kafamızı kaldırıp se-

sin geldiği yöne baktık. Savaş kafasındaki siyah kaskı çıkartırken bir ayağını zemine koyup ayağından güç alarak motorun üstünde oturmaya devam etti. Siyah, dağınık saçlarını karıştırdıktan sonra bakışları dershanenin bahçesinde turladı. Ders gelen kız erkek fark etmeksizin tüm öğrenciler pürdikkat Savaş'a bakarken, bu Savaş'ın umurunda bile değildi.

"Aha geldi Ayda'nın ki" dedi Başak omzuyla omzuma vurarak. "Nerede bizim kız, biliyor musun?"

"En son İngilizce Hocasıyla konuşuyordu." Bacaklarımı sarkıttığım yerden aşağı zıpladığımda Savaş'ın bakışları bizi buldu. Elimi kaldırıp ona kısaca işaret yaptıktan sonra elini yavaşça havaya kaldırarak bana selam verdi. Başak'la birlikte onun yanına yürüdük. Şu an tüm dershanenin gözü resmen üstümüzdeydi.

"Ayda'yı mı arıyorsun?" diye sordu Başak çat diye.

Dudaklarımı içeri doğru çekerken Savaş'ın yüzündeki düz ifade sarsılır gibi oldu. "Ay utanma utanma" dedi Başak aniden. "Biliyoruz biz sizin öpüştüğünüzü."

Savaş'ın yüzü tamamen pancara döndüğünde, "Bakma sen şuna" diye çemkirdim. "Boşboğaz bu."

Savaş kaskını koluna geçirip, "Haksız sayılmaz" dedi düz bir sesle. "O nerede?"

"İner birazdan. Hocalardan birinin yanındaydı."

Savaş'ın bakışları dershanenin giriş kapısına kayınca Ayda'nın orada olduğunu fark ettim. Siyah bir şahinin bakışlarını andıran keskin ifadesi kıza doğrudan saplanmıştı. Omzumun üstünden baktığı yöne bakınca Savaş'ın kalbinin kesik kesik çarpmasına neden olan kıızı, yani arkadaşımı gördüm. Koyu yeşil bir şal takmıştı ve sıcaktan pembeleşen yanaklarının üstündeki belli belirsiz çilleri parlıyordu. Kapıda bir kızla sohbet ediyordu.

Binnur Nigiz

"Neden ona tıpkı aklını başından almış gibi bakıyorsun?" diye sordum kısık bir sesle.

Savaş gözlerini Ayda'dan ayırmadı. "Çünkü aklımı başımdan aldım."

Dudaklarım iki yana gerilirken, "Aklı başından alınca beyinsiz olmuyor mu insan?" diye sordu Başak yersiz bir şekilde. "Sen beyinsiz misin?"

Savaş tepki vermedi. Ben de gözlerimi devirmekten başka hiçbir şey yapmadım. Az önce güneşli olan hava yavaşça bulutları toplamaya başlamıştı. Ayda Savaş'ın hemen bahçede onu beklediğini fark ettiğinde bir an duraksadı. Şalını düzelttikten hemen sonra gözlerini kaçırarak merdivenleri inmeye başladı.

Savaş gözlerini Ayda'nın yüzüne sabitledi ama Ayda şu an ona bakamıyordu bile. "Ona bir merhaba demeye ne dersin?" diye sordum Ayda'ya göz kırparak. "Seni görmeye gelmiş."

Ayda gözlerini kaçırarak, "Merhaba" dedi titreyen bir sesle. Şu an titreyen yalnızca sesi değildi. Elleri de zangır zangır titriyordu. Âşık olmak böyle bir şeydi sanırım. Soğuk terler boşalıyordu sırtından ama aynı zamanda elleri buz gibiydi. Sanki onun ellerine dokunsan, o ellerdeki ateş buzlarını kırarak, ellerini eritecekti.

Savaş'ın bakışları yumuşadı.

Farkında olmadan tebessüm ettim. Osman Abi halay mendilinin kenarlarıyla oynarken onun da dudaklarında manidar bir tebessüm belirmişti fakat yüzüme değil, halay mendilinin kenarındaki işlemelere bakıyordu.

"Biz gidelim o zaman" dedim Başak'ın kolunu tutup çekerken. "İşimiz vardı."

"Hayır, işimiz falan yok" dedi Başak saf saf. "Ne işi be?"

Savaş kaşlarını kaldırarak bakışlarını zemine çevirdi. Ayda hâlâ kıpkırmızıydı. "Ha..." dedi bayan köşeli jeton. "Evet ya, işimiz vardı bizim, yürü Sılay."

Gülüşerek çifte kumruları arkamızda bıraktık. Tam köşeyi dönecekken bir arabanın fren sesiyle kalbim göğsümün altında defalarca kere şiddetle sekti. Oradan oraya çarptı. Korku dolu gözlerle kafamı kaldırdığımda bir spor arabanın hemen önümde durduğunu gördüm. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırırken sertçe yutkundum. Başak, "Oha be ezseydin!" diye bağırdı kaşlarını çatarak.

Arabanın kapısı aniden açıldı ve içinden Temmuz çıktı. "Arabaya bin" dedi dümdüz bir sesle.

"Ne diye binecekmişim?"

Toz mavisi gözleri gözlerimi bulduğunda zihnimdeki tüm sesler sustu. "Binecek misin?" diye sordu sertçe.

"Hayır" diye ayak diredim.

Spor arabanın kapısını açık bırakıp yanıma geldi. Başak nefesini tutmuş ikimize bakıyordu. Hatta şu an çevremizdeki herkes bize bakıyordu. "Bin, Sılay" dedi kızgın bir sesle. Doğrudan gözlerimin içine bakarken toz mavisi gözler alev alev yanıyordu.

"Tartışmak istemiyorum" dedim net bir şekilde. "Beni rahat bırak."

"Gelmelisin" dedi Temmuz çatık kaşlarla yüzümü inceleyen. "Burada olmaz. Gelmek zorundasın. Bin şu arabaya."

"Ne burada olmaz?" diye çıktım. Yağmur atıştırmaya başlamıştı. Sanırım üzerime yağmaya başlayan sonbaharın en serin yağmuruydu. Kıvırcık saçları ıslanmaya başladığında gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmamıştı. Onun gözlerinin içine bakarken yaşamaktan vazgeçen bir kalp hastasının göğsüne illeştirilen yeni bir kalbin uyum sağlamaya çalışan panikli ve kuşkucu vuruşlarını görüyordum.

Binnur Nigiz

“Binmeyecek misin?”

“Binmeyeceğim” diye çıktım. “Hayır.”

Başak, “Herkes size bakıyor” diye fısıldadı kulağıma doğru uzanarak. Omuz silktim ve gözlerimi Temmuz’dan çekmeden, “Umurumda değil” diye tısladım.

“Öyle mi?” Temmuz iki kaşını da havaya kaldırıp kafasını salladı. “Sen bilirsin.”

“Aynen. Ben bilirim.” Tam yanından geçip gidecektim ki kolumu yakaladı ve beni kendine doğru çekti. Onu iterken, “Bırak be!” diye çemkirdim. “Salak!”

“Hiçbir yere gidemezsin sen” dedi dudaklarını ıslanmaya başlayan saçlarıma bastırırken. “Uzun süredir yaptığım şeylerin ne kadar saçma olduğunun farkındayım ama elimde değil, seni çok kıskanıyorum.” Durdum. Söyledikleri kalbimin heyecanla çarpmaya başlamasına neden olmuştu. Yüzümü iki göğsünün, kaburga kemiklerinin arasına gömdü. “Son zamanlarda çok fazla düşünüyordum” diye itiraf etti sesi titrerken. “Ama sen tenime renk oldun benim. Sanki kalbim senin avuçlarının arasında duruyor ve taşan... Ama sen biraz sıksan, çok değil... Biraz, Sılay. Un ufak edecek, sanki damarlarımın toprağını dökeceksin. Parmaklarının arasına girecek kanımda birikmiş ne kadar anı varsa.” Sertçe yutkundu. Yağmur hızlanmaya başlamıştı. “Sen sanki tüm o binaların içinde hâlâ yapraklarını döküp yeniden yeşermeyi başaran o tek kalmış ağaçsın. Ne birine benziyorsun, ne de birbirine benzeyen onca şeyin arasında farklı görünmeye çalışıyorsun. Bu yüzden sen... Her şeye rağmen sen... Öldürsen de sen... Yaşatsan da sen... Darılsan da sen... Kırılsan da sen... Kırılan da sen, ay parçası.”

“Temmuz...” Ellerimi iki göğsünün arasına koydum. Yüzümü yağmurdan koruyan göğsünün ortasına ifademi astım. Beni yavaşça kendinden uzaklaştırdığında yağmur damlaları

yüzüme çarpmaya başladı. Kirpiklerime gelen damlalar yüzünden gözlerimi kısıp duruyordum ama bakışlarım onun yüzüne sabitlenmiş duruyordu.

“Beni eksik bırakma” dedi tam gözlerimin içine bakarken.

Durdum. Bunca zaman ne kadar eksik bırakılmışım, o eksik yerler birbirine sokularak kemik gibi kaynadı sanki. Kapandı tüm aralıklar. Yağmur biraz daha hızlandığında Temmuz aniden tek dizinin üstüne çöktü. Kıvrıkcık saçları sırlıslıklam olmuş, neredeyse çenesine kadar inmişti. Toz mavisini gözlerle yağmurun gölgeleri devriliyordu. Dudaklarım aralandı ama hiçbir şey söyleyemedim.

Biri sanki göğüs kafesimin üstünde ceviz kırıyordu.

“Annem babam öldükten sonra bile her gün onun giyeceği bir gömlek çıkarır ve o gömleğe uygun bir kravat bulur babamın yattığı taraftaki tekli koltuğun üzerine sererdi. Ben öldüğümde bile gömleğimi elbise dolabından sen çıkar, kravatımı sen seç istiyorum, Silay.”

Birkaç yabancı ağızdan tezahüratlar yükselmeye başladığında ne diyeceğimi bilemez şekilde Temmuz’a bakıyordum. Ellerime uzandı ve iki eliyle iki elimi kavrayıp parmaklarını parmaklarının etrafına geçirdi. Ellerimizi birbirine kilitledi.

“Şu hayatta bir mucizem olsun.” Sol dudağı yukarı kıvrıldı. “Yaşamak için bir sebebim olsun.”

Derin bir nefes aldım.

“Silay” dedi başını sağ omzuna yatırarak. “Evlensene benimle.”

“Tek bir şartla” dedim sert bir ifadeyle. Herkes sustu. Temmuz’un bakışları dondu. “Takma dişlerimizi aynı kabın içine bırakana dek ölmek yok. Ölmeyeceksin. Duydun mu?”

Temmuz’un yüzünde geniş bir tebessüm büyüdü. İki yanağındaki o ölüm çukurum olacağını düşündüğüm ama ya-

Binnur Nigiz

şam sularıyla dolu olduğunu fark ettiğim gamzesi içeri doğru gömüldü. Birkaç ıslık sesi duyuldu. Birbirine çarpan eller ıslık sesini takip etti. Herkes elleri kızarana dek alkışlarken Temmuz ayağa kalktı ve kollarını koltuk altlarımdan geçirip kucakladı. Yağmur bizi ıslatırken beni kollarında döndürmeye başladı. Ben de kollarımı onun boynuna sıkıca doladım ve onu içimdeki yaraya tuz basar gibi bağrıma bastım.

“Seni seviyorum” diye fısıldadım gözlerimden yaşlar akarken. Aynı anda dudaklarımda büyüyen tebessümün içine gömdüğüm ne kadar çocuk cesedi varsa hepsi çiçek olup toprağı yarmış, başını göğsüne kaldırmıştı.

“Çok seviyorum” dedi üstüne basa basa.

Ben bu küçük adamın vazosunda kuruyup yapraklarını ayakucuna dökmek isteyen o dalından koparılmış çiçektim.

HEP BİRLİKTE

Mayıs Karayel'den...

Kıyıya değil de daha derine yüzdüğünü fark eden bir insanın attığı son kulaç suyun durgun örtüsünü bozmadan hemen önce yıkılırdı hayaller.

Bedenimi rengârenk kurdelelerle donatmak istiyordum. Tıpkı bir dilek ağacı gibi...

Parmaklarım Sıraç'ın sakalının başladığı çizgide dolaştı. Tırnaklarıma sürdüğüm bordo ojenin üstüne yansıyan turuncu lambanın ışığının parıltısını izliyordum. Sıraç tavana bakarken sessizdi.

"Dalgınsın" diye fısıldadım yanağımı köprücük kemiğinin üstüne yaslayarak. Yatağın üzerindeydik. Üstünde tişört yoktu, altında yalnızca bir eşofman vardı. Çıplak teni biraz soğuktu, göğsünün üstündeki dövmenin çevresini saran tüyleri soğuktan dikilmişti.

"Sen bana dokununca gevşiyorum" dedi kuru bir sesle. "Her şeyi unutuyorum."

Gülümseyerek dudaklarımı köprücük kemiğine bastırdım. Elimini sakal çizgisinden çekmedim. "Sılay ve Temmuz hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum. Ona bu haberi

Binnur Nigiz

benim vermeme istemişlerdi. Sıraç'ın ilk duyduğundaki donuklaşan ifadesi ve bembeyaz kesilen yüzünü hâlâ hatırlayabiliyordum.

"Kardeşini gördüğüm yerde doğramayı düşünüyorum" dedi sakın bir sesle. "Ama Sılay için ondan daha iyi birini bulamam. İyi derken... Yani benim yönetebileceğim birinden bahsediyorum." Ona tip tip bakmak istesem de bunu yapmadım.

"En azından önce nişan yapılabilir" dedim kısık bir sesle. "Üniversiteyi bitirdiklerinde de evlenirler."

"Bir şeyi ne kadar uzatırsan suyu o kadar çabuk çıkar, Mayıs" dedi Sıraç düşünceli bir sesle. "Ateş ve barutu bir arada uzun süre tutarsak patlamanın sonucuna da katlanmamız gerekir."

"Eee, o zaman?"

"Sılay benim küçük kız kardeşim" derken sesi durgundu. Sertçe yutkundu. Âdemelması sert bir kavisle boğazı boyunca kaydı. "Onun büyümesi düşüncesi kalbimi sıkıştırıyor."

"Ölürüm senin o kalbine" dedim elimi kalbinin üstüne koyup hafifçe okşayarak. "Sıkışmasın."

Kalbinin üstünde duran elimin üstüne elini koydu ve avcuyla elimi komple kapladı. "Farkında mısın?" diye sordu kısık bir sesle. "Gitgide rayına oturuyor her şey."

"Evet." dedim. "Öyle."

"Yakında sınava gireceksin ve hayallerin yarım kalmayacak" diye bana güvence verdi. Bakışları kısaca beşiğe kaydı. "Onlar çok çabuk büyüyor. Sılay ve Temmuz bile evlilik düşünecek yaşta. Artık gölgelerle yaşamıyoruz. Güneş tepemizde parlıyor."

"Böyle olduğu için mutluyum" diye fısıldadım.

Burnundan sert bir nefes vererek güldü. "Ben de mutluyum" dedi dürüst bir şekilde.

Yavaşça doğruldum ve bacaklarımı iki yana açarak Sıraç'ın kucağına oturdum. Uzun, siyah saçlarım onun yüzüne dökülecek şekilde kafamı öne eğdim ve alnımı alnuna yasladım. Büyük ellerini kalçalarımaya koyup gülümsedi. Teninden gelen yeni çekilmiş kahve kokusunu ciğerlerime doldururken, "Biliyor musun?" diye sordum sırtarak, "Ayda ve Savaş birlikteymiş."

Sıraç'ın gözlerinin kocaman açıldığını gördüm. Alnını alnıma sürüp, "Siktir" dedi kaşlarını kaldırarak. "Ne ara?"

"Olmuş işte." Doğruldum ve ellerimi kaburgalarının arasına koyup gözlerimi beşiğe çevirdim. "Yakında onlar da *biz evleneceğiz* diye dikilebilirler karşımıza..."

"Kimler?"

Beşiktekilere bakarken, "Onlar" dedim dudak bükerek.

"Mayıs onlar daha bebek lan. Bir tanem abartmadın mı sence de?"

"Ama olacak olan bu!" diye çemkirdim. "Vermem ben oğlumu kimselere."

Sıraç'ın yüzünde muzip bir ifade oluştu. Aniden doğrulduğunda yüz yüze geldik. Çıplak teni tenime yapıştı. "Ben de kızımı vermem kimselere" dedi burnunu boynuma sürterken.

"Vermezsin sen."

"Seni de kimselere vermem."

Güldüm. "Vermezsin."

Tek kaşını kaldırdı. "Sen beni verir misin yoksa?"

Kollarımı boynuna dolayıp ona sıkıca sarılırken, "Hayatta vermem!" dedim gülümseyerek. "Benimsin sen. Sadece benim. Karayelim."

Öğlene doğru elimdeki test kitabının kapağını kapattım. Sıraç bugün evdeydi, saatlerdir Umut ve Mavi'yle ilgileniyor, beni neredeyse hiç iplemiyordu. "Bugün biraz dışarı çıkalım mı?" diye sordum masanın üzerindeki sürahiyi alıp boş bardağın içini suyla doldururken.

Sıraç Mavi'nin elini ağzından çıkarıp, "Nereye gidelim?" diye sordu. Koltukta iki büklüm olmuş kızının elini emikliyordu...

"Uzun zamandır birlikte bir şeyler yapmıyoruz" dedim sudan birkaç yudum arka arkaya alarak.

"Her gece bir şeyler yapıyoruz Mayıs..."

Bir an gerçekten elimdeki bardağı ona doğru fırlatacağımı falan sandım. "Hasbin Allah ya" diye homurdandım huysuz huysuz. "Hepten evli mutlu çocukluya bağladık. Hiç atraksiyon yok."

"Canın atraksiyon istiyor?" dedi sorar gibi. Sesinde hoş olmayan bir ima vardı. Bir parmağını Umut'un avcuna bıraktı. Umut babasının parmağını sıkmaya başladı. "Mesela tavan arasında seks yapmak? Nasıl? Bence bol atraksiyonlu..."

Yüzümde dehşet büyüüp ifademi etkisi altına aldı. "Ciddi misin ya?"

"Evet" derken sesinde muzip bir tonlama vardı. "Güzel fikir değil mi sence de?"

"Değil. Ben seninle vakit geçirmek istiyorum."

"Sevdam ne yapalım, anlamıyorum ki? Yemeğe çıkalım? Alışverişe gidelim? Ne bileyim..." Kafasını kaşıdı.

"Daha farklı bir şey" diye homurdandım. "Sosyalleşelim istiyorum."

"Sinemaya gidelim?" diye sorduğunda Durkadın Sultan salona girdi.

"Gidin tabii" dedi Durkadın Sultan. "Hiç gezmiyorsunuz siz. Çocuklara ben bakarım."

"Hayır, ben çocuklarımı da alıp sosyalleşmek istiyorum" diye çemkirdim.

"Bu veletleri sinemada imkânı yok tutamayız, Mayıs. Salonu birbirine katarlar. Kimseye film izletmez bu yerli Çakiler." Sıraç dehşet içinde gözlerini Mavi ve Umut'a çevirdi. "Şunların sıfatına bakar mısın?"

"Aslında... Neden hep beraber bir şeyler yapmıyoruz ki? Tüm grubu toplayarak" dedim kaşlarımı kaldırarak. "Hem bir farklılık olur."

Sıraç başta bu fikirden pek hoşlanmasa da sonunda dize gelmiş, herkese telefon açarak buluşma saatini belirlemişti. Bir alışveriş merkezinde buluşacak, sonrasında da bir şeyler yapacaktık. Başta Şafak'ı çağırmakla çağırmamak arasında gidip gelse de, sonunda bunun aradaki soğukluğu biraz daha parçalamak için iyi bir fikir olduğuna onu inandırdım ve Şafak'ı da bu buluşmaya davet etti.

Altımda beyaz dizleri yırtık bir kot, üstüme de meşhur bebe yaka gömleklerimden en açık tondaki mavi rengini geçirdiğimde Sıraç da kot pantolonunun kemerini bağlıyordu. "O dizlerin hali ne?" diye sordu tek kaşını kaldırıp kemerin tokasını geçirirken.

"Ne varmış dizlerimde?" diye sordum anlamadığımı belli ederek.

"Köpek saldırmış gibi duruyor" dedi huysuz bir sesle. "Sevmedim."

"Sen çok biliyorsun" diye çemkirdim. "Umut'un ana kucağını bulamıyorum. Ranzanın altına baksana bir..."

"Bebek arabasıyla çıkarmayacak mıyız?"

"Hayır" dedim allığı yanaklarıma belli belirsiz değdirip kapağını kapattıktan sonra.

Binnur Nigiz

“Birini sırtına birini de göğsüne mi takacaksın yoksa?” diye sordu Sıraç. Üstüne bu sabah Durkadın Sultan’ın benden daha iyi ütülediği beyaz gömleği geçirdi.

“Kim demiş onu?” Ona alaycı bir bakış gönderdim. “Bir tanesini sen takacaksın.”

Sıraç’ın yangın mavisini gözlerinin surlarındaki şaşkınlık mayın gibi patladı. “Ne?” diye sordu dehşet içinde. “Ne? Ne? Ne?”

“Duydun” dedim bilmiş bilmiş. “Ana kucağından birini sen takacaksın, Karayel.”

“Hayatta olmaz!”

Umut ve Mavi yatağın ortasında yatıyorlardı. Mavi’ye açık mavi, Umut’a da koyu mavi renkte birer tulum giydirmiştim. Hava bugün yeterince sıcaktı. Mavi tavanı izleyerek tuhaf sesler çıkarırken Umut her zaman olduğu gibi uyuklamaya devam ediyordu.

“Bağırma” diye homurdandım.

“Ana kucağı takacaksın diyorsun, kızım” dedi bana doğru yürüyüp kaşlarını çatarak. “Hepten çizdireceksin karizmamı sen benim.”

“Sende karizma mı kalmış...”

Sıraç dirseğimin biraz altından beni kavradıktan sonra kendine doğru çevirdi ve tam gözlerimin içine bakarak, “Ne o?” diye sordu. “Beni artık büyüleyici bulmuyor musun, minik şeytan?”

“Seni büyüleyici bulmadığım tek bir Allah’ın günü bile yok” diye fısıldadım ona sokulup göğüslerimi göğüslerine yaslayarak. Sertçe yutkunup gözlerini yavaşça göğüslerime doğru indirdi. Kendimi ona biraz daha bastırduğымda kalp atışlarımın hızlandığını hissettim. Başımı döndürüyordu.

Benim ondan önceleri içimde bir boşluk vardı. Ne yap-

tıysam dolduramıyordum, belki de nasıl doldurulur bilmiyordum. Gün geçtikçe o boşluğun derinliğine derinlik ekiliyordu, çukur sanki gitgide büyüyordu. O boşluk çukurunun içindeyken kurtulmak istiyor muydum, bilmiyordum ama kurtulmak için çırpınmadığımı Sıraç o çukurun içine yanıma düştüğünde anlamıştı.

“Sen benim o düştüğüm çukurun içine merdiven uzatan kişi değilsin” diye fısıldadım burnumu çenesine sürterken. “Sen o çukurun içine benim yanıma düşersin.”

Sıraç’ın büyük eli yavaşça belime doğru kaydı ve beni sıkıca kavradı.

Onun kanının sıcaklığında sarhoş oluyordum.

“Ya birlikte ölecektik o çukurun içinde” dedi kısık, etrafında gül yapraklarının uçuştüğünü düşündüğüm bir sesle, “ya da o çukurun içinde birlikte yaşamaya alışacaktık.”

“Ben o çukurun içini tüm dünyaya değişmem” diye itiraf ettim.

Yangın mavisi gözlerini gözlerime taşıdı ve tıpkı bir mücevheri zincire mahlıyormuş gibi gözlerini gözlerime mahladı. “Sanki bir silahsın, göğsümde patlayıp duruyorsun.”

Kafamı kaldırdım. Dudaklarımız arasında birkaç santim kalana dek ona sokuldum. Tam dudaklarımız birbirine dokunacaktı ki Mavi huysuz bir homurtu çıkararak ağlamaya başladı. Sıraç’la aynı anda gözlerimizi kapattık ve derin bir nefes alıp birbirimizden uzaklaştık.

“Zaraliye seni” dedi Sıraç Mavi’yi kucağına alıp alından öperken. “Kıskandın mı sen babanı?”

Güldüm. “O ana kucağından kurtulamayacaksın, biliyorsun değil mi?” diye sordum.

“Hatırlatma şunu.” Sıraç Mavi’yi omzuna yatırıp sırtını sıvazladı. “Ne diyeyim. Ona da tamam...”

Binnur Nigiz

Arabadan inip alışveriş merkezinin önüne geldiğimizde Mavi'yi kanguru ana kucağıyla Sıraç'ın göğsüne bağlamıştım. Aynı şekilde Umut da benim kucağımdaydı. Hemen girişteki takı mağazasının önünde bizi bekleyen kalabalığı görünce, "Maske falan taksaydım keşke" dedi Sıraç huzursuz bir sesle. Çevremizdeki herkes dönüp bize bakıyor, bazıları, "Ya çok tatlılar!" falan diyordu.

Halim, Sıraç'ı öyle görünce, "Artık gerçekten hayret bile edemiyorum..." dedi yüzünü eliyle örterek. "Hey gidi hey..."

"Sus, yemin ederim ağzınla götün arasında yer değişikliği yaparım" diye homurdandı Sıraç, Halim'e cins cins bakarken.

Sılay bileğine bağladığı balonla oynuyordu. Başak son zamanların favori eylemi olan Şafak'la uğraşma işini gerçekleştirmekle meşguldü. Savaş Ayda'nın elini sıkıca tutmuş, kavramıştı. Bakışlarım ikisinin eline kaydığında Ayda utanarak bakışlarını farklı bir tarafa çevirdi. Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Melek Temmuz'un elini tutup asılarak, "Oyun salonuna gidelim, n'oluysun!" diye bağıyordu.

Halim, "Bıraksana kızım Temmuz abini" dedi gergin bir sesle.

"Hayatta bıyakmam!"

"Yavrum bıraksana abini..."

"Bıyakmam!"

Halim yapmacık bir şekilde gülümsedi. Gözü seğiriyordu. "Melek, bırak çocuğum..."

Melek Temmuz'un kolunu daha sert çekiştirdi. "Hayıy ya!" diye bağırdı kaşlarını çatıp ayaklarını yere vura vura.

"Melek" dedi Halim gözlerini kızına dikip, "yanıma geliyorsun. Hemen."

Melek dudaklarını büktü. Ağladı ağlayacaktı. Ümrân, "Bağırmasana çocuğa" dedi kısık bir sesle. "Gel annem sen. Bakma bu öküüz babana."

Temmuz, "Sorun yok, Halim Abi" dedi Melek'i kucaklayıp başının üstünü öperek. "Ben ilgilenirim onunla."

"Abim kusura bakma" dedi Halim. "Çok seviyor seni. Çocuk daha."

"Ne çocuğu be!" diye bağırdı Melek, Temmuz'un sırtına dirseklerini yaslayıp babasına dil çıkararak. "Çocukmuş! Genç kızım ben!"

Gülüştürerek oyun salonuna doğru yürürken Sıraç'la el eleydik. Umut açık duran saçlarımla oynarken etrafa baygın bakışlar atıyordu. Yürüyen merdivenlere bindiğimizde Mavi yine damaklarını göstererek gülünce bir an Sıraç'ın kızımın kafasını tutup komple ağzına alarak ısırtıp koparacağını falan sandım.

Kalbimde ılık ılık akan bu hissin adına aile deniyordu.

Oyun salonunun önüne gelince Halim kullanacağımız oyuncaklar için kart aldı. Savaş ve Ayda arkada kalmıştı. Hem oyun salonunun çaprazındaki takı dükkânının önünde dikiliyorlardı. Bakışlarım kısaca takıcının vitrinine kaydığında, ikisinin de gözlerinin yüzüklerde olduğunu gördüm. Sanki istiyorlardı ama yapamıyorlardı. Her ne kadar sahte de olsa, yüzükler ikisinin de ilgisini çekmiş görünüyordu.

Oyun salonunun içi büyüktü. Bir kısımda yalnızca çocukların kullanabileceği oyuncaklar, bir kısımda tüm yaşlara hitap eden şeyler vardı. Halim, Sıraç'a bakarak, "Bowling oynayalım mı?" diye sordu.

Şafak, "Sıraç'ın kucağında bebek var. Adil olmaz o oyun" dedi düz bir sesle.

Oyun salonunun içi oyuncak bebek gibi kokuyordu ama bu hoş bir kokuydu. Sıraç, "Her türlü alırım aklını. Şartlar beni zorlamaz" dedi bilmiş bir tavırla. "Kızımı kucağımdan indirmeden de alırım bu tirreğin boyunun ölçüsünü."

Binnur Nigiz

“Kızım kucağındayken ağır bir topu kaldırıp hiçbir yere fırlatamazsın” diye çıktığımda bana omzunun üstünden cins cins baktı. “Gayet de fırlatırım” dedi düz bir sesle.

Başak, Şafak’ın kolunu tutup çektiğinde gözlerimiz o iki-liye döndü. “Deve!” diye seslendi Başak. “Binelim mi şuna, ha?” Eliyle atlıkarıncayı işaret ediyordu. Yaş sınırı olan bu oyuncağa sanırım ikisinin binmesinin imkânı yoktu. Bakışlarım Şafak’a döndü. Şafak oyuncağa çatık kaşlarla bakarken, Başak onun kolunu çekmeye devam ediyordu. “Lütfen ya!” dedi heyecanlı heyecanlı. “Hadi!”

Şafak başta bu fikirden hiç hoşlanmasa da Başak o kadar içten bir şekilde yalvarıyordu ki, Şafak’ın yüzündeki o sert ifade kırılır gibi oldu. Derin bir nefes aldı, aldığı nefesi ağzından verip, “Başıma bela mısın sen kızım ya?” diye sordu yorgun bir sesle.

“Ne olur be...”

Şafak yanaklarının içini havayla doldurdu. Ayda ve Savaş da sonunda oyun salonundan içeri girmişlerdi. Şafak bir elini beline koyduktan sonra diğer kolunu Başak’ın elinden kurtardı ve elini saçlarının arasına daldırıp saçlarını karıştırdı. “İyi yürü” dedi sabit bir sesle.

Bir an duyduğuma inanamasam da Başak o kadar mutlu olmuştu ki tıpkı bir çocuk gibi Şafak’ın etrafında dönüyor, ellerini birbirine çarparak, “Ya sen var ya!” diye bağırıyordu. “Çok iyi bir devesin sen!”

Temmuz ve Melek birlikte araba yarışı yapıyor, Temmuz bilerek Melek’e yeniliyordu. Sılay o kadar çok sıkılmıştı ki elindeki balonla oyun salonunun ortasında öylece dikiliyordu. Sıraç ve Halim bowling oynamaya başlayınca yüreğim ağzımda atmaya başladı. Sıraç arka arkaya lobutları devirirken, Halim, “Hileci köpek, nasıl yapıyorsun lan?” diye bağırıp duruyordu.

Sıraç yeşil bir topu eline aldı ve Mavi'nin alnını öptükten hemen sonra hızla yürüdü, hızla topu fırlattı ve top son hızla lobutlara çarpıp tamamını devirdi. "Oha!" diye bağırarak kendimi tutamayıp. Yukarıda Halim ve Sıraç'ın isimlerinin ve skorlarının yazdığı yerde dev bir 'STRIKE!' yazısı belirince Sıraç bana doğru döndü ve göz kırptı.

"Kocanı hafife alma" diye fısıldadı dudaklarının arasından.

"Sen harikasin!" dedim yerimde duramayıp. Mavi kıkırdarak babasının sakallarına dokundu ama bunu bilinçli mi yapmıştı bilmiyordum. Bir an Sıraç'ın da benim de ifadelerimiz dondu. Mavi bir kez daha kıkırdadı.

Atlıkarıncaya binen Şafak ve Başak'ı gördüğümde gülmeden edemedim. Şafak ifadesiz bir şekilde atlıkarıncanın sapını tutmuş, boş gözlerle etrafa bakarken cansız bir manken gibi görünüyordu. O sırada hayatı sorguladığından yana içimde hiçbir şüphe belirtisi kalmamıştı...

Bir ara gözlerim tekrar arkama kaydığında artık Sılay'ın yalnız olmadığını fark ettim. Yanında ondan birkaç santim kısa duran bir kız vardı. Buğday tenli kızın saçları simsiyahtı. Saçlarını eliyle geriye attığında Sılay elini kızın saçlarına uzattı ve karıştırıp gülümsedi.

"Sılay?" diye seslendim merakla.

Bakışları bana doğru yöneldi. "Hım? Bakma sen bana... Ben kanka buldum kendime!" Kızın koluna girip oyuncaklara doğru yürürken bana el salladı.

Savaş ve Ayda da bir kız grubunun yanında dikiliyorlardı. Kızların yaşları küçük gibi görünüyorsa da konunun ne olduğunu merak edip onlara yöneldim. Kızlardan biri gözlüklüydü, küt saçları omuzlarına doğru salınıyordu.

Umut'un saçlarını ellerimle geri tararken, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordum. Gözlüklü kızın bakışları doğrudan bana

Binnur Nigiz

kaydı. Beyaz tenli, zayıf ama güzel bir kızdı. "Merhaba!" dedi heyecanla aniden.

"Merhaba?"

"Ben Zeynep" dedi gülümseyerek. "Ayda'nın kapı komşusuyum. Şey... Siz Mayıs'sınız değil mi?"

"Evet?" dedim sorar gibi. Ne olduğunu anlamaya çalışıyordum şu anda.

Savaş, "Bu güzel kızlar senin namını çok duymuş" dedi kızlara göz kırparak. "Ayda senin burada olduğunu söyleyince çıldırdılar."

Diğer iki kız da gülümseyerek bana bakıyordu. "Merhaba" dedi Zeynep'e oranla daha kısık sesli bir kız. "Ben Rojda. Çok memnun oldum, Mayıs."

"Merhaba" dedi diğer kız da hemen arkasından. "Ben de Aycan."

"Çok memnun oldum" dedim tek tek ellerini sıkarken. "Ama konuyu hâlâ anlayabilmiş sayılmam..."

"Ben açıklayayım" dedi Rojda heyecanlı bir sesle. "Ayda bizim öğretmenimiz gibidir. Ondan Arapça dersi alırken bize seni ve Sıraç abiyi anlatıyordu. Başta sizin gerçek olduğunuza inanmadık. O kadar güzeldiniz ki... Yani şey. Kitap karakteri sanıyorduk sizi."

Duraksadım. Zeynep parmağını Umut'un küçük eline uzattığında, Umut kızın parmağını kavradı. Zeynep'in yüzünde hoş bir tebessüm büyüdü. "Çok tatlı" diye fısıldadı. "Tıpkı adı gibi... Umut saçıyor."

Bakışlarım Ayda'ya doğru kaydı. "Ceyda da vardı." dedi Ayda mahcup bir sesle. "O şu an Sılay'ın yanında. Çünkü Sılay'ı gerçekten dev seviyor."

"Az önceki kız?" diye sordum. "Sılay'ın yanındaki mi?"

"Evet" dedi Aycan gülümseyerek. "Sılay bir kitap karak-

teri ya da ne bileyim bir oyuncu falan olsa ancak bu kadar sevebilirdi sanırım. Ceyda Silay'a tapıyor."

"Kızlar..." Duraksadım. "Cidden ne diyeceğimi bilemiyorum şu an."

Sıraç aniden kolunu omzuma attığında Aycan kocaman açılmış gözlerle Sıraç'a baktı. Beyaz tenine kan oturduğuna gözlerimle şahit oldum. Zeynep hâlâ Umut'un elleriyle oynuyor, Rojda ise beni inceliyordu. "Ne oluyor bakalım burada?" diye sordu Sıraç. "Kim bu kızlar?"

"Sanırım bizim küçük güzel hayranlarımız" dedim yanaklarım ısınırken.

"Nasıl?"

"Şöyle ki" dedi Aycan kıpkırmızı olmuş suratını Sıraç'tan gizleme gereği dahi duymadan. "Öyle güzel seviyorsun ki, Nilgün Marmara olup kuş koyasım geliyor yolunuza."

En dipten çok yükseğe düşer gibi hissettim. Dipten yüксеğe düşülür müydü? Düşülüyordu. Varlığından haberdar olmadığımız insanların sevgisini gördüğümüz zaman anlı-yorduk belki de. Bir yerlerde bizi seven insanlar vardı. Belki onları tanımıyorduk ama tanımadığımız bir kalbin içinde yaşamımızı sürdürmeye devam ediyorduk.

"Belki siz bizi tanıyorsunuz ama" dedi Zeynep bakış-larını Aycan'a çevirerek. Aycan devam etti. "Biz sizi çok se-viyoruz."

Sıraç'ın da benim gibi donakaldığını fark ettim. Mavi ve Umut her şeyden habersiz çevrelerine bakarken öylece kız-lara bakıyorduk. Zeynep, "Çok şaşırdığınızı biliyoruz" dedi mahcup bir sesle.

"Şey..." Aycan kafasını kaşıdı. "Biz sizi daha fazla rahat-sız etmesek mi?"

Dönüp Sıraç'a baktım. İçimin çukurları çiçeklerle dol-

Binnur Nigiz

muştı. "Kalsanıza" dedi Sıraç hiç ummadığım bir anda. "Bugünü bizimle geçirin."

Rojda'nın gözleri kocaman açıldı. Aycan'ın beyaz teni sanki mümkünmüş gibi birkaç ton daha kızardı, hatta kız artık bordo rengini almıştı. "Sizi rahatsız etmek istemeyiz" dedi Zeynep ama içten içe Sıraç'ın teklifinin onu ne kadar mutlu ettiğini görebiliyordum.

"Rahatsız etmezsiniz, kızlar. Kalsınlar, değil mi Mayıs?"

"Kesinlikle" dedim gülümseyerek.

Ana kucaklarını çıkartıp Mavi'yi Aycan'ın kucağına, Umut'u da Zeynep'in kucağına vermiştim. Başta tedirgin olsam da kızlar öyle dikkatli kucaklamıştı ki çocuklarımı, sanki onlara canımı emanet etmişim gibi sıkı tutuyorlardı. Doğruydular. Onlara canımı emanet etmiştim. Kollarımı açtığımda ilk giren Rojda oldu. "Aman Allah'ım ya!" dedi sesi titrerken. "Sen gerçekten masal gibi bir kadınsın!"

"Demesene öyle" diyebildim. Kulaklarıma kadar kızarmıştım. Rojda benden ayrıldığında Zeynep Umut'u Rojda'nın kucağına bıraktı ve kollarımın arasına girdi. Çok küçük bir bedeni olduğu için onu kavramak çok kolaydı. Onu bağrıma bastığımda tuhaf bir hisle dolup taşım. Sanki bir mağaranın içine güneş ışıkları çizgiler halinde uzamış, yerdeki su birikintisinin üstünde parlamaya başlamıştı.

"Çok güzel kokuyorsun" dedi Zeynep. "Tıpkı Ayda'nın anlattığı, Sıraç abinin o söylediği cennet gibi."

Utancın da ötesinde bir şeydi şu an hissettiğim. Önce Aycan, ardından Zeynep ve Rojda Sıraç'a o kadar sıkı sarıldılar ki, kıskanmam gerekse de kıskanamadım. Sıraç sanki yıllardır tanıdığı kardeşlerini, kendi çocuklarını kucaklıyor gibi sarılmıştı kızlara.

Birinin arkamda bir çığlık attığını duydum.

"Sıraç!"

Tam o yöne dönecekken bir kızın son hızla Sıraç'a doğru koştuğunu gördüm. Sıraç kocaman olmuş gözlerle ne olduğunu anlamaya çalışırken, adının Ceyda olduğunu öğrendiğim kız Sıraç'ın boynuna atladı ve Sıraç şok içinde olanlara bakarken, "Oha!" diye bağırdı kız tekrardan. "Sarıldım!"

"Şey..." Aycan gözlerini kaçırdı. "Bu da Ceyda işte..."

Sılay bileğine bağladığı balonla, "Bana daha sıkı sarılma-dı ama ya" diye homurdandı. Ceyda Sıraç'ı anında satarak ondan uzaklaştı ve bu kez Sılay'a doğru dönüp sıkıca ona sarıldı. Sılay kollarını kızın omzuna doladı ve ellerini kızın ensesinde birleştirdi. Kıza sıkıca sarılıp, "Osman abi konusu aramızda kalsın, olur mu?" diye fısıldadı.

Ceyda, "Daima!" dedi yüzünü Sılay'ın saçlarının arasına gömerken.

"Ya aşırı tatlısın sen ya! Resmen halayboylarım feels geçi-riyor senin yüzünden..." Sılay kıkırdadı. "Isıracağım."

"Isır! Temmuz denen adam nerede?" Ceyda kaşlarını çatarak etrafa bakındı. "Seni ona yar etmeye niyetim yok."

"Aman!" Sılay saçlarını savurdu. "Umurumda değil. Hadi birlikte çarpışan arabalara binelim!" Sılay kızı tutup çekince arkalarından bakakaldım.

Günün devamında adının Ceyda olduğunu öğrendiğim o kız erkek kardeşimi oyun salonunun içinde kovalamıştı. Sılay'la birlikte çarpışan arabalarda bir kızı dövmekle tehdit etmişler, birkaç oyuncağa daha binip yakınlık derecelerini epeyce ileri seviyeye taşımışlardı. Savaş motor yarışı yapılan oyuncağa binmiş, on üç yaşında bir çocuğa açık ara farkla yenilmişti.

Oyun salonundan çıkarken pilim bitmişti. Mağazaların yan yana dizildiği o aydınlık yolda yürürken Ceyda bana sokulup, "Sana sarılamamıştım" dedi mahcup bir sesle. "Sarılabilir miyiz, Mayıs?"

Binnur Nigiz

Kollarımı açıp o küçük kız çocuğunu kucakladım. Bugün benim için gerçekten dolu dolu geçmişti. Onları tanımayı beklemiyordum, onların varlığından haberdar bile değilken şimdi onları içimizde, aramızda görüyordum. Bir şeyler yemek için McDonald's'a girdik. Yan yana dizilmiş masaları bizim için birleştirdiler. Siparişler alınırken Umut ve Mavi Ümrân'la Halim'in kucagında hayatlarından son derece memnun bir şekilde biberonlarının içindeki sütü içiyorlardı. Sütü ısıtmak için restoranın mutfağını kullanmıştım. Daha doğrusu, mutfağa girmek yasak olsa da, söz konusu Sıraç Karayel olunca yasaklar çiğneniveriyordu.

Patates kızartmalarına gömülmeden hemen önce, "Ceyda Sılay'a olan bu sevginin sebebi ne?" diye sordum merakıma yenik düşerek.

Ceyda hemen Sılay'ın yanında oturuyordu. Ortalarında Sılay'ın bileğine bağlı duran balon vardı. "Bilmem" dedi gözlerini kaçırarak. "Onu kendime çok yakın buluyorum."

Sılay göz ucuyla kıza baktı. Çakmak çakmak bakan çakır gözlerinin içinde kıza beslediği şefkati görür gibi oldum. Ceyda, "Onu görmeyi çok istiyordum" diye devam etti.

"Ayda'nın komşusu olup Sılay'ı hiç görmemen tuhaf geldi."

"Sılay hiç Ayda'nın evine gelmiyordu ki" dediğinde kafama dank etti. Son olaylardan sonra Sılay kafasına göre birilerinin evinde kalmadığı gibi, farklı evlere gitmeyi de sevmiyordu. Genelde ya bizim evde ya da dışarıda buluşuyorlardı.

Temmuz'un gözlerinin Sılay'ın üstünde dolandığını görünce Ceyda'nın kaşları çatıldı. "Önüne dön bak, yeminle saplarım sana burger tepsisini."

"Ne istiyor bu benden ya?" diye çemkirdi Temmuz.

Sılay tebessüm ederek kafasını Ceyda'nın omzuna yasladı. "Beni istiyor" dedi şakayla karışık. "Sanırım cinsel tercihim değiştiyeceğim, Temmuz..."

“Kolaydı o” dedi Temmuz düz bir sesle.

“Tehdit etme kızı” diye çıkıştı Ceyda.

Sıraç, “Cinsel bilmem ne falan kesin kapatın şu konuyu. Ceyda’ya gerek kalmadan ben komple masayı saplayacağım şimdi şu ermemiş bamyaya” dedi sakın bir sesle.

Yaklaşık bir saat boyunca hem yemek yemiş hem de sohbet edip birbirimizi tanıma şansı bulmuştuk. Tam kalkacakken resmen Ceyda’nın dudakları bükülmüştü. Kızlarla vedalaşırken Ceyda köşeye sinmiş öylece Sılay’ı izliyordu. Sılay ona doğru yürüyünce Ceyda gözlerini kaçırdı. Sılay bileğindeki balonun ipini çözdükten sonra o balonun ipini Ceyda’nın bileğine bağladı ve kollarını kızın bedenine sarıp kızı kendine doğru çekti. Ceyda’nın gözyaşları şıpır şıpır akmaya başlayınca, Sılay, “Ağlama, ağlarım” dedi kısık bir sesle.

“Sen yeter ki ağlama” dedi Ceyda daha sıkı sarılarak. “Ben hiç ağlamam.”

Sılay kızdan ayrılınca kızın yanağından küçük bir makas alıp göz kırptı. “Tekrar görüşeceğiz” dedi gülümseyerek. “O güne dek kendine dikkat et.”

Alışveriş merkezinden çıkarken kızlardan çoktan ayrılmıştık. Umut ve Mavi ana kucağına bağlı bir şekilde uyuyorlardı. Onların rahatsız olmasından korkarak adımlarımı hızlandırmıştım ki birinin arkamda burnunu çektiğini duydum.

Bakışlarım omzumun üstünden arkaya kaydı. Sılay gözlerini ovalıyordu.

“Sılay?”

“Ya ben Ceyda’yı çok sevdim! Onu eve alamaz mıyız?” diye bağırdı ve daha şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı.

Güldüm.

“Aptal.”

ANNE

8 Ay Sonra...

Mayıs Karayel'den...

Havva'nın kızlarıyız. Sever, sevişir, günaha girer, belki biraz yanarız. Havva'nın kızlarıyız, Âdem'in oğullarına sevdalı...

Aynaya düşen yansımamın beni anlatamadığını fark ettiğimden beri aynada gördüğüm kişinin ben olduğuna pek inanmıyordum. Yüzümde yok denecek kadar az bir pudra, biraz da rimel vardı. Mayıs'ın en sıcak günlerinden birini yaşıyor olmamıza rağmen, gökyüzünde güneş yoktu ve soluk mavi gökyüzünü süsleyen gri bulutlar kasvetin ninnisini bağrına toplu iğneyle iştirmişti.

Makyaj masamın önündeki ıslak mendil kutusundan bir mendil çıkardıktan sonra yüzümdeki pudrayı tek seferde sil-dim ve kirlenen mendili hemen yan tarafımdaki çöp kovası-nın dibine fırlattım. Terden nemlenen ensemin avcumun içiyle sildikten sonra oturduğum yerden kalktım ve göz alışkanlığı olarak Mavi ve Umut'un beşiklerinin olduğu köşeye baktım. Orada artık bir kitaplık vardı. Mavi ve Umut'un odalarını sonunda ayırmıştık. Çok değil, bir süre önce birinci yaşlarını kutlamıştık ve artık geceleri huzursuzluk çıkarmıyorlardı. Be-beklerin odasını ayırmak en çok da Karayel'in işine gelmişti...

Binnur Nigiz

Telefonum komodinin üzerinde şarj olurken bir anda titreyerek ürkütücü bir ses çıkarttı. Olduğum yerde irkilererek telefona yöneldim ve yatağın kenarına oturup telefonun ekran kilidini açtım. Ekranda Mavi ve Umut'un doğum gününde çekilen fotoğrafları vardı. Sıraç onları kucağına almıştı ve önünde büyük, yarısı mavi, yarısı pembe bir doğum günü pastası duruyordu.

Hafifçe tebessüm ederek gelen mesajı açtım.

"Kimden: Karayel'im

Seni özledim. (15:10)"

"Kime: Karayel'im

Ben de seni özledim. (15:12)"

Her gün bir kez bile aksatmadan aynı mesajı atıyordu. Çok değil, yalnızca birkaç saat sonra evde olacak olmasına rağmen, bu onun ritüeli haline gelmişti ve benim de işime gelmiyor desem yalan olurdu. Biraz sonra gözüüm, telefonun hemen üzerindeki tarih kısmına kayınca, oturduğum yerin sarsıldığını hissettim. Sahi ne zamandan beri tarihleri karıştırır olmuştum?

17 Mayıs... "17 Mayıs" diye mırıldandım çatık kaşlarla telefona bakarken. "...yarın doğum günüm, öyle mi?"

On yedi... On sekiz... On dokuz Ve... Hayır! Telefonu aniden komodinin üzerine bırakırken kalbimde bir panik dalgası büyüdü ve eklemelerimin terlediğini hissettim.

Onlar basamağı iki olan bir sayının yaşıım olacağı gerçeğini kabul etmek istemiyordum.

Annem yirmiden sonraki yaşların çok çabuk geçtiğini söylerdi. Onunla ilgili hatırladığım en net şeylerden biri de bazı bazı oturup bana anlattığı, akıl verdiği şeylerdi. Cam parlaklığındaki mavi gözlerini karşımda görür gibi olunca, boğazımın düğümlendiğini hissettim. Onu özlüyordum. Bü-

yüyordum ve o yanımda değildi, bulutlardan bizi izledikleri yalnızca bir kandırmaca değildi, öyle değil mi?

“Versene ulan tokamı!” diye bağırdı birisi hemen odanın dışından. Koridordaki hareketlilik yerini büyük bir gürültüye bıraktığında, oturduğum yerden hızlıca fırlayarak kalktım ve kapıyı açtığım gibi koridora çıktım. Sılay elinde siyah dişli, aynalı bir saç fırçasıyla hemen Temmuz’un üzerindeydi. Temmuz yerde boylu boyunca yatıyordu ve bir elinde de koyu yeşil bir saç tokası vardı. Sılay hırsla Temmuz’un göğsünü yumruklayarak, “Ulan kalleş marul, versene lan tokamı! Beynini delerim fırçayla!” diye bağırdı.

“Al?” Temmuz her zaman olduğu gibi çok rahattı. Yüzümde belli belirsiz bir tebessümle ikisini izlemeye devam ettim.

“Şu tarağın sapını var ya...” Sılay fırçanın sapını çevirerek bir bıçak tutar edasıyla tutarak Temmuz’u tehdit etti. “...bak yemin ediyorum saplarım bu sapı senin o toz mavisi koca gözlerine, baba kafalı!”

“Ney kafalı?”

“Baba kafalı!”

Evet, bu ikisi yakında evlenecekti...

Temmuz yüzünde şaşkın bir ifadeyle Sılay’a baktığında, Sılay’ın gözü bir an benden tarafa kaydı ve elinde tehditkâr bir şekilde tuttuğu fırça aniden Temmuz’un suratına düştü. Bu ikisi yakında evlenecek olmalarına rağmen hâlâ çocuk gibi kavga edip duruyorlardı... Temmuz acı içinde elini yüzüne götürüp inlerken, Sılay hiç orali olmadan Temmuz’un üstünden kalktı ve “Bebişim” dedi kocaman sırıtarak. “Neredeydin kız sen, yenge sultan?”

Kollarımı göğsümün üstünde topladım. “Ümranlardaydım.” Gözüm Temmuz’a kaydı, toz mavisi gözleri kızarmıştı ve acıyla burnunu tutarak ağzının içinde bir şeyler geveliyor-

Binnur Nigiz

du. Tokayı da hemen yan tarafına düşürdüğünden, Sılay yüzünde galibiyetin getirdiği bir sırıtışla tokayı yerden alarak yumruğunu Temmuz'un karnına geçirdi.

"Lan vurmasana Allahsız, vurmasana!" diye homurdandı Temmuz yüzünü buruşturarak. "Günün on iki saatini bu kızın şiddetine maruz kalarak geçirmeye başladım!"

"Konuşma lan, hıyarağası!" dedi Sılay tokasıyla saçlarını tepeden bir topuz yaparken. "İmambayıldıktan sonra şimdi de marul bayıldı moda akımının öncülüğünü yaptırtma bana! Üzerinden yeni yeni tarifler üretirim!"

Temmuz yavaşça doğrulurken, "Yabani" dedi. "Bir gün elimde kalacaksın, Kezorella. Ekmek çarpsın, çok pis şeyler yapacağım sana."

"Önümde taciz etme şu kıızı. Evlendikten sonra ne halt yerseniz yiyin" dedim Temmuz'a dik dik bakarken. Sesimdeki tehdidi emmiş olacak ki, yüzünü buruşturarak iri bakışlarını bana çevirdi. "Aferin ya" dedi kafasını sallayarak, "hemen bir çeteleşme, hemen bir gruplaşma!"

Sılay meşhur Recep İvedik gülüşü eşliğinde, "Konuşma lan göt" dedi göbeğini tutarak.

"Sılay!" diye uyardım, kollarım hâlâ göğsümün üstünde birbirine bağlıydı. Sılay omuz silkerek dudaklarını büzüştürüp tıpkı bir kız çocuğu gibi gözlerini farklı bir yöne çevirdi.

"Sen de hepten anne modeli oldun başımıza" dedi farklı yöne bakarken. "Sen yakında terlik atma şampiyonasına katılıp derece de alırsın."

Bir an sanki yaşıma bir ima yapıyormuş gibi sersemlesem de, bozuntuya vermeden tek kaşım havada Sılay'a bakmayı sürdürdüm. Sanırım Sıraç'ın ne hissettiğini az çok kavramaya başlamıştım. Hayır, herhangi bir yaş sendromuna girdiğim falan yoktu. Yani... Öyle olmasını umut ediyordum. Öyleydi. Sanırım.

Her ağaç, yaşlanmadan önce defalarca yaprak döker, tekrar yapraklarını yeşertirdi. Kaç kez yaprak dökmüş, kaç kez tekrar yaprağa durmuştu dallarım? Takvim yapraklarına sığdırıyorduk, ağaç dallarında kuruyup yere dökülen yapraklarımızı. Belki de bizi bir ağaçtan farklı kılan buydu.

Hem önümde bir LYS sınavı vardı. Tamam, onlar da o sınava girecek olabilirlerdi ama ben aynı zamanda iki çocuk annesiydim. Zor oluyordu.

“Abla sen kilo da aldın sanki biraz” dedi Temmuz kotunun gerilen bağlarını düzeltirken. Bir an, boş zamanlarında cehennem tuvaletlerinde bekçilik yapıp kordan kâğıtlarla insanların kıcını yakan zebellah gibi baktım ona. Bakışımın farkına varmış olacak ki, “Yok yok, şaka yapıyorum” diye geçiştirdi ve bir an duraksayıp baktı. “Ama kıcın aldı başını gidiyor, haberin ola...”

Son zamanlarda üç dört kilo aldığım doğrudu ama bunun görüntümde o kadar büyük bir fark yarattığını düşünmüyordum. Temmuz’a aldirmeden Mavi ve Umut’un odasına yöneldiğimde bir süre arkamdan benimle dalga geçmiş olsa da, sonunda yine Silay’la tıpkı iki çocuğu aratmayan kavgalarına kaldıkları yerden devam etmeye başladılar. En son Silay elindeki kurşun kalemi Temmuz’un kulağına sokmuştu ve kalemin ucu Temmuz’un kulağında kırılmıştı da, ucu çıkartmaya çalışıyorlardı.

İçeri girdiğimde Mavi’yi beşiğin içinde otururken, Umut’u da her zaman olduğu gibi uyurken bulmuştum. Mavi’nin önünde turuncu bir oyuncak vardı ve bütün ilgisini o oyuncuğa vermiş oynarken emziği ağzından düşti düşecek gibi duruyordu. İçerisi onların kokusunun yoğunluğuyla cennet gibi kokuyordu. İri mavi gözleri benim odadaki varlığımı fark edip bana çevrildiği an ağzındaki emziğin düşmesine neden olacak cinsten kocaman gülümsedi ve heyecanla dolu,

Binnur Nigiz

tam olarak seçilmeyecek birkaç harfi yuvarlayarak telaffuz etti. Heyecanlandığında benim küçük kızım tuhaf sesler çıkarıyordu...

"Annem..." dedim kocaman gülümseyip kollarımı açarak. "Oyun mu oynuyormuş benim kızım?"

"Hihihi." Hemen üstte iki dişi kısacık ve altta da minik bir dişi vardı. Gülünce ağzı köpürüyordu, bu beni de güldürdü. Eliyle yüzünü kapatarak heyecanını gizlemeye çalıştı. Bebek pembesi ve duru beyaz arasındaki tenine kalbimde büyüyen bir alev topu şeklini alan şefkatle baktım.

Umut altında kısa mavi bir şort ve üstünde beyaz atletle dağınık bir şekilde uyuyordu. Ağzındaki emziği hareket ettirerek emiyordu ve yanağını yastığına yaslamıştı. Alnının kristalleşmiş ter damlalarıyla parladığını görünce hemen beşiğe yöneldim ve kenardaki temiz havluyla Umut'un alnındaki teri kuruladım.

Dirseklerimi beşiğin korkuluklarına yaslayıp dudaklarımı bükerek Mavi'yi izlerken Mavi de şaşkın bir ifadeyle bakışlarıma karşılık vermeye başladı. Derin, içli bir of çektikten sonra, "Biliyor musun..." diye mırıldandım, Mavi'den gözlerini ayırmadan. "...yarın doğum günümü mü."

İri gözlerini kırıştırarak dikkatle bana bakmayı sürdürdü. "...yirmi yaşına giriyorum. Bu... Açıkçası bana biraz tuhaf geliyor çünkü babanı tanıdığım da henüz on yedi yaşındaydım. Son birkaç yıl içinde yirmi yaşına girecek bir kadına oranla daha yaşlı hissetmeme sebep olacak şeyler yaşadığımı da göz önünde bulundurursak, şu an kendimi kırk yaşına giren bir menopozlu gibi hissediyorum. Bu normal mi sence?" Derin bir nefes aldım. "Mavi, sence ben kilo mu aldım?"

Dudaklarını öne uzatarak, "Hu..." diye mırıldandı ve oyuncağıyla oynamaya kaldığı yerden devam etti. Evet, umursanma sürem işte bu kadar kısaydı.

Akşama doğru düşünceler kafamın içindeki büyüyerek çığ oluşturma işlemine kaldığı yerden devam etmişti. Evdekilerin de tarihten bihaber olduğunu düşünmeye başlamıştım çünkü Silay cephesi de Temmuz cephesi de gayet normal davranıyorlardı. Silay'ın *Gerçek Kesit* oyunculuğu bir şeyleri hemen ele verirdi fakat Silay şu an *Gerçek Kesit* oyunculuğundan yerini sonunda Oscar ödülü alabilen Leonardo Dicaprio oyunculuğuna bırakmıştı.

Akşam yemeğini hazırlamış fakat hiç tadım olmadığından doğrudan odama çıkmıştım. Sıraç'ın gelmesine henüz bir buçuk saat olduğundan ılık bir duş almış, üzerime mavi saten geceliğini geçirmiştim. Balkon kapısını sonuna kadar açıp ıslak saçlarımla pikenin altına sığındım. Mayıs ayının boğucu sıcaklığına rağmen yağmur atıştırmaya başlamıştı. Gökyüzü siyah ve mavinin arasında kalmış bir lacivert araf'ı yaşarken, odanın kapısı yavaşça aralandı.

"Miniğim?"

Kalbim sanki on yedi yaşımın sonlarındaki çarpınışı gibi büyük bir tutkuyla çarpınırken bu adamın üstümdeki etkisinin ne zaman azalacağını düşündüm. Azalmıyor, sanki her gün bir diğer güne büyük bir fark atarak çoğalıyordu. Omzumun üstünden kapıya doğru baktığımda, karanlık silüeti gözümün çerçevesini nadide bir fotoğraf gibi doldurdu.

"Neyin var senin? Yemek de yememişsin." Sesinde endişe vardı, kapıyı tamamen örttüğünde bedeni karanlığa gömüldü. Ayakkabısının çıkarttığı sesleri dinlerken derin nefesler alıyordum. Komodinin üstündeki abajurun ışığını açtıktan sonra yatağın ucuna oturdu ve omzuma küçük bir öpücük kondurdu. Dudaklarından omzuma konan buse bir kuşun kanadından usulca yeryüzüne doğru süzülen tüy kadar yumuşak ve şefkatliydi.

"İyi misin, güzelim? İstersen bir doktora gidelim" diye

Binnur Nigiz

fısıldadı, dudaklarını omzumdan çekmeden. Bir elini koluma koyup yavaşça okşadı ve omzumu bir kez daha öptü. "Ateşin falan da yok, bir yerin mi ağrıyor?"

"Hayır" diye fısıldadım başımı önüme çevirip gözlerimi balkondan dışarıya dikerek. "Yorgun hissediyorum biraz, hepsi bu."

"Dürüst müsün?"

"Evet" diye kafa salladım kaşlarımı çatarak. "Yalan borcum mu var sana?"

"Koskoca kadın oldun, hâlâ çocuk tripleri" dedi dalga geçer gibi. Bir an kaşlarım tamamen çatıldı ve bedenimin bir kısmını ona çevirerek dik dik baktım. Yangın mavisi gözleri çakmak çakmaktı, kirli sakalı uzamıştı ve belirgin elmacık kemikleri ışığın etkisiyle gölgelerini yanaklarına düşürmüştü. Kocamın bu kadar büyüleyici görünmesi, onun değil kesinlikle benim sorunumdu.

"Koskoca kadın oldum, öyle mi?" diye hırladım dişlerimin arasından.

Sıraç yüzünde geniş bir tebessümle, "Kartlaştın" dedi sanki damarına basmak istiyormuş gibi.

Bir an ikimizi karlı uzuvların uçtuğu ve arka planında Kurtlar Vadisi dizisinin olay müziğinin çaldığı bir ringin ortasında düşündüm. Uçuşan uzuvlar Sıraç Karayel'e aitti.

Sıraç boynundaki kravatu gevşeterek, "Böyle bakınca..." dedi sinsi bir sesle. "...nasıl da harekete geçirdin oğlumu..."

Yüzümü buruşturdum. "Pis."

"Hoşuma gidiyor" dedi kravatu bir çırpıda çıkararak. "Biraz daha kız bana, hadi."

"Sıraç şu an gözüme zerre çekici gelmiyorsun."

"Kız tövbe de" dedi Sıraç aniden sıçrayarak. "Ağzın yüzün yamulacak şimdi."

"Ciddiyim" dedim. Tam önüme dönecekken Sıraç yavaşça ayağa kalktı ve gömleğinin düğmelerini çözmeye başladı. Gözlerimde büyük bir şaşkınlıkla dik dik ona bakarken bir yandan da hafifçe bedenini hareket ettiriyor, doksanların modası sıcak sohbet reklamlarındaki adamlar gibi kendince seksi bir şekilde dans ettiğini sanıyordu.

"Sıraç..."

"Mayıs..."

"Ne yapıyorsun..."

"Ortalığı kızıştırmaya çalışıyorum..."

"Sıraç şu an Bülent Ersoy'un, Hani Bizim Sevdamız adlı şarkısına çektiği klibinde kaslı adama yaptığı cilveler kadar komik ve iticisin."

"Yapma be" dedi aniden duraksayarak. "O kadar mı kötü?"

"O kadar kötü..."

Gömleği sıyırıp kenara attıktan sonra, "O zaman ben hiç kasmıyorum, çiftleşme zamanı gelmiş boz ayı gibi dalıyorum olaya?" dedi yüzünde sinsi bir sırıtişla.

"Uğraşma benimle" diye tavır alarak önüme dönüp kafamı yatağın altına soktuğumda, Sıraç, "Baksana bana bir" diye fısıldayarak elbise dolabına yöneldi. Bir yandan kıyafetlerini çıkarırken bir yandan da benimle iletişim kurmaya çalışıyordu. Ama aniden omuzlarıma düşen depresyon havası yüzünden ona karşılık bile veremiyordum.

"Bak ben duşa giriyorum, on dakikada çıkacağım ve çıktığımda eğer hâlâ o yatağın içinde olursan, seni pikenin içinde dürüm yapar, omzuma atar, öyle çıkarım bu odadan."

"Odadan neden çıkacakmışsın?"

"Bir şeyler yiyelim dışarıda" dedi banyoya yönelirken. "Hadi kaldır o gün geçtikçe biraz daha irileşen koca kıcını."

Binnur Nigiz

Karpuz yata yata büyürmüş, Diyarbakır'ı İzmir'e düşman mı edeceksin sen en büyük karpuzu İzmir'den çıkararak..."

"Ben bir şey yemeyeceğim!" dedim yastığın altından. Sesim bayağı bir boğuk çıkmıştı. "Ayrıca benim kığım falan da büyümedi!"

"He, büyümedi he."

"Sıraç!"

"Ömrüm!" Boğazından boğuk bir ses çıkararak güldü ve banyoya girdi. Ardından banyoda eko yapan sesiyle bir kez daha bağırdı. "Mayıs, çık o yataktan!"

Dediğini yapıp yataktan çıkmak neredeyse on dakikamı almıştı. Sıraç'ın suyun altında çok kalmayı sevmesi benim açımdan iyiydi. Üstümdeki geceliği çıkarıp boy aynasındaki görüntüme şöyle bir baştan aşağı göz gezdirdim. Belim her zaman olduğu gibi inceydi lakin Sıraç haklıydı, kalçadan kilo almaya müsait bir fiziğim vardı ve kalçam genişlemişti. Yüzümü buruşturarak kalçalarımı tutup parmaklarımı bastırarak dişlerimi sıktım. "Hem yaşlı, hem şişko!"

Dışarısı her ne kadar sıcak olsa da aynı zamanda da yağmurlu olduğundan ince uzun kollu bir badi ve altına da koyu lacivert bir kot giyip ayaklarıma düztaban hafif botları geçirdim. Saçlarımla ıslak olmasını önemsemeden hemen tepeden sıkı bir topuz yaptıktan sonra vişneli dudak nemlendiricimi sürdüm ve ben nemlendiricinin kapağını kapatmadan Sıraç banyodan çıktı. Yoğun buhar ve şampuan kokusu da beraberrinde onunla birlikte odaya dolmuştu. Taze çekilmiş kahveye karışan ıslak kokuyu solurken bir an içimdeki tüm kasvetin dağılıp zerreciklerine ayrılarak yok olduğunu hissettim.

Altına kotunu giymişti ama üstü çıplaktı. Boynuna akan suların çizdiği yolu izliyordum. Saçlarını, elindeki küçük havlu yardımıyla kurularken pazıları genişlemişti. Göğsündeki dövmenin etrafından kasıklarına doğru akan suyun çizdiği

kavisli yol bir duvara vurulan balyoz darbesi etkisini göğsümün kafesine iliklemişti.

Üstüne hızlıca siyah bir tişört geçirdikten sonra boynuma dudaklarını sürterek "Çıkalım mı?" diye sordu. Biraz isteksiz de olsam, onu kırmaya niyetim yoktu ve başımı sallayarak onayladım. Ayakkabılarını giyip odanın çıkışına yöneldiğinde, "Sıraç arabanın anahtarlarını almadın" dedim dönüp komodine doğru yürürken.

"Almayacağım, bırak" dedi bana bakmadan kapıyı açıp. "Yürüyelim."

"İyi de yağmur yağıyor."

"Sadece çiseliyor."

Omuz silkip balkonun kapısını sıkıca örttüm ve Sıraç'ı takip ederek alt kata indim. Alt kata indiğimde, Sılay ve Durkadın Sultan'ı televizyon başında bulmuştum. Bu aralar yeni başlayan, kardeşinin yerine geçen bir adamı canlandıran Şükür Özyıldız'a ağızlarının sularını akıtarak bakıyorlardı. Varlığımızın bile farkında olmadan, "Ulan be" dedi Sılay, dizlerini karnına çekip, ekrana ağılıkla bakarak. "...ulan ben asfalt olayım, sen tır, geç üstümden be!"

Tam o sırada, Temmuz elinde bir fincanla mutfaktan çıkıyordu. Mutfağın kapısına dikilerek çatık kaşlarla televizyon ekranına baktı. "Durkadın Sultan" dedi Sılay iç çekerek. "Sence de on numara herif değil mi, ha?"

"Maşallah taş gibi" dedi Durkadın Sultan önündeki fasulyeleri çıtlatmaya devam ederken. "Baksana şu dudaklara, köfte köfte..."

Tam ağzımı açacaktım ki, Sıraç parmaklarını dudaklarıma bastırarak beni susturdu ve kaşlarını çatıp başını sol omzuna yatırarak onları dinlemeye devam etti. Şu an Temmuz'un da Sıraç'tan farkı yoktu.

Binnur Nigiz

"Ateistlere şunu gösterelim, beş vakit namaz kılıp secde etmezlerse ben de Sılay değilim bak! Of yavrum be!"

"İlahi" dedi Durkadın Sultan kıkırdarken. "Güldürüyorsun beni, deli kız. Ama hakkı var, maşallah dalyan dalyan!"

"Değil mi, değil mi?" diye sordu Sılay heyecanla. "Durkadın Sultan, sever mi beni görse, benden iyisini mi bulacak hem? Mete! Ah Mete!" dedi heyecanla. Mete adamın dizide canlandığı karakterin adıydı; daha gerçek adını bile bilmediği bir adama sevdalanmıştı bizim kız.

"Senden iyisini mi bulacak kız!"

"Bulamaz, Durkuşum Sultanım, bulamaz, değil mi?"

Temmuz aniden, "Ben onu bir bulurum" dedi. Resmen kükremişti. "Onu tek seferde değil, parça parça siker, folloş ederim!"

"Ha-hay güleyim de yabana gitmesin" dedi Sılay dik dik Temmuz'a bakarak. "Sünnetinde fazlalığını kökünden almışlar, neyiyle nereyi ney ediyorsa..."

"Geçen sefer ısırmasından korktuğun şeyden bahsediyorsun, değil mi?" deyince Temmuz, Sıraç işte bu kez sessiz kalan taraf olmadı. Koskoca evi tavaf ederek koşturdular. Sıraç'ın eline bıçak ne zaman geçmişti bilmiyordum ama eğer Temmuz hızlı bir koşucu olmasaydı, Sılay'ın ilk dediği gerçek olacaktı ve kardeşim artık neyle neyi ney edebilirdi Allah bilirdi.

Sonunda Sıraç'ı sakinleştirdiğimde, Temmuz çoktan toz olmuştu. Toz olmuştu olmasına ama Sıraç bu kez de kırmızı görmüş boğa bakışlarını kız kardeşine çevirmişti. Her neyse ki Sılay'ı Sıraç'ın şerrinden koruyacak olan zilin sesi Durkadın Sultan'dan yükseldi.

"Bir yere mi gidiyorsunuz?" diye sordu ama her nedense sesinde yapmacık bir aura sezinler gibi olmuşum. Sıraç, "Evet" dedi gayet doğal bir şekilde. "Çok geç kalmayız."

Sılay ve Durkadın Sultan bir an için öyle bir bakiştılar ki cidden olay yeri incelemedeki dedektiflerin kadının kocasından şüphelenip kocayı sorguya çekmeden önceki birbirlerine attığı o tuhaf bakış belirdi gözlerimin önünde.

Sılay *Gerçek Kesit* oyunculuğunu aratmayacak bir şekilde, "Aaa!" dedi harfleri sanki tek tek söylüyormuş gibi. "Demek dışarı çıkıyorsunuz. Vay canına. Ne kadar da güzel bir karar. Evet, dışarı çıkmalısınız. Çünkü neden çıkmayasınız?"

Bu Sıraç'ı da şaşırtmış gibi, "Sılay neden heceleyerek konuşuyorsun?"

Sılay tekrardan heceleyerek, "Yok canım" dedi *Gerçek Kesit* kötü kaynana edasıyla. "Ne hecelemesi?" Bunu söylerken de heceliyordu.

Sıraç elimi tutup beni çıkışa yönlendirdiğinde Sılay oyunculuğunu geçtim, duruşuna da *Gerçek Kesit* görüntüsü eklemiş yapay bir gülümsemeyle bize el salladı. Öyle bir el sallıyordu ki, sanırsınız sürgüne gidiyorduk ya da dönüşü olmayan bir yola sapacaktık.

Bahçeye çıktığımızda yeni biçilmiş çimen kokusuna bir de yağmurun kokusu eklendiğinden baş döndürücü bir koku şölenine maruz bırakılmıştım. Bir de yanımda dünyanın en ütöpik kokusuna sahip olan adam olunca, daha da farklılaşıyordu her şeyin tadı. Parmaklarının arasına dolanan parmaklarım şimdiden terlemişti, gökyüzündeki gri bulutlar yavaşça çekilmeye, yıldızlar kendini göstermeye başlamıştı.

Küçük yağmur damlaları yüzüme çarpıyordu ama o kadar güçsüzdü ki onları hissetmek için ayrıca çaba harcıyordum. Bahçeden çıkıp kaldırımında ilerlemeye başladık. Karanlık çoktan çökmüştü ama saat hâlâ erkendi ama sokakta yok denecek kadar az araba vardı. Toprağı ıslatan yağmurun ıslak kokusunu ciğerlerime doldururken sokak ışıklarının altından yürüdüğümüz için bedenimiz bir ışığa, bir de karanlığa ma-

Binnur Nigiz

ruz kalıyordu. Bu bana ikimizin de bağışıklık kazandığı bir şeyin varlığını hatırlatmıştı.

Ölüm.

Epeyce bir yürüdükten sonra, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum sabırsız bir şekilde.

"Bir yere."

"Çok açıklayıcı oldu" dedim yandan ona kısa bir bakış atarken.

"Senin huysuzluğun üzerinde bugün, köfte seni..."

"He" dedim sinir bozucu bir sesle. "Tıpkı yaşlı kadınlar gibi, değil mi? Şu huysuz ihtiyar kadınlar gibi..."

"Yani andırmıyorsun dersem de haksızlık olur şimdi..."

"Sen kendine bak" diye homurdandım ona bakmadan önüme dönüp adımlarımı hızlandırmaya çalışırken. Ama elim onun avcunun içinde olduğundan hızlanmak öyle sandığım kadar kolay da değildi. Beni tutup kendine doğru çekti ve sırtım onun kaslı göğsüne çarptı.

"Ben alıştım" dedi kulağıma doğru ürpertici bir ses tonuyla. "Geçen hafta bunun çok hoşuna gittiğini haykırıyordun, yani olgun bir erkek olarak seni dü..."

"Sıraç!"

Kulağıma doğru gülerek, "Hâlâ utanıyorsun, değil mi?" diye fısıldadı. "Yaptığımız tüm o ahlaksız şeylere rağmen hâlâ bu konu seni delice utandırıyor."

Dirseğimle karnına vurarak ondan uzaklaştım ama ellerimiz ayrıldığı için biraz eksik hissetmiştim. Yanaklarım uyuşuyor, yanıyor ve dahası, dediği gibi hâlâ o şeyi yaptıktan sonra utanıp kabuğuma çekilmeye, ondan saklanmaya çalışıyordum. Bedenimi her zerresini anlatabilecek kadar net bir şekilde ezberlemiş olmasına rağmen her seferinde ilk kez görülmüş gibi tepkiler veriyordu ve bu da haliyle beni utandırıyordu.

“Şu köşeden sağa dön” dedi birden Sıraç arkamda sakince yürürken. Dediğini yaptım, yol yokuştı ve yokuş aşağı inerken bu sokak beni biraz ürpertmişti. Omzumun üstünden Sıraç’a baktım, ardından dayanamayıp gerisin geri döndüm ve onun kolunun altına girerek ürkek ürkek etrafa bakmaya başladım. Ona sığınmak çölde bulunan bir ağacın altına çöküp güneşin zararlı ışınlarından bedenini sakınıp biraz olsun esintiyi teninde hissedebilmek gibiydi.

“Kolumun altına saklanışına ölürüm senin” dedi beni kendine bastırıp kolunun altına saklayarak.

Bir kolumu beline sarıp başımı göğsünün hizasına koyarak yürümeye devam ettim. Yağmur çiseliyordu ve ben sanki yağmuru ilk defa görüyormuşum gibi hissediyordum. *Yaşamaya değer* cümlesi bu adamın doğduğu gün yeryüzüne inmişti bana göre.

“Yaşamaya değersin.”

“Ha?”

“Ayı” dedim yüzümü göğsüne bastırarak. “Benim ayım.”

İnsanlar yıldız yağmurları gibiydi. Her bir yıldız sonunda yeryüzüne ya da uzayın boşluğuna savrulmanın tadını alacaktı. Bunun anlamı bir insanlık için ölümken, yıldızların bize bir dilek sunuşuydu. Ölürken bile bir insanın arsız benliğinden çıkagelen dileği gerçekleştirmeyi göze alan o yıldız, bu adamın varlığıydı.

Bu adam benim yıldızımdı.

Bir süre hiçbir şey söylemeden yürüdük. Hatta o kadar çok yürümüştük ki, saat epeyce geç olmuştu. İleriye değil, hareket eden ayaklarımıza bakıyordum. “Hımmmm” diye fısıldadı aniden. “Neydim ben, tekrar söyle?”

“Ne?”

“Az önce söylediğin şeyi” dedi kısık bir sesle. “İşte onu tekrar söyle.”

Binnur Nigiz

“Yaşamaya değersin” diye fısıldadım çenemi göğsü boyunca kaydırıp alttan alttan ona bakarak. Sıraç’ın gözü kısaca kol saatine kayd ve dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm çiçek açtı.

“Güzel...” Gözlerini gözlerimden ayırmadan çenesiyle karşıyı işaret ederken, “Bak” diye fısıldadı kısık ve boğuk sesiyle.

Önce anlayamasam da dediğini yaptım. Kafamı hafifçe kaldırdım ve gözlerimi hemen karşıya çevirdim. O an dünya bir saniyeliğine de olsa dönmeyi bıraktı. Kuşların ayak izi bıraktığı kaldırımların kuşun pençesi kadar küçük yarıklar açılarak ayrıldığını, o yarıkların içinden pembe kiraz çiçeklerinin fırladığını düşündüm. Gökyüzü sanki açık bir yara gibi açılmıştı bir anda, yıldızlar artık daha parlak ve canlıydı.

Hemen karşımda duran onun ortaokulu, benim de ilkokulu beraber okuduğumuz okuldu.

Okulun duvarında ise muhteşem bir el emeğinin olduğu belli olan görkemli bir el yazısı vardı.

Kaç yaşına girecek olursan ol, sen benim için vişne yerken kahkaha atan o küçük kız çocuğusun.

“İyi ki doğdun, minik şeytan.”

“Sen...” dedi Sıraç kulağıma doğru eğilip dudaklarını boynuma sürterek. “...daima benim küçük kızsın. Yirminde de, yetmişinde de.”

Tam o sırada okulun olduğu yerde büyük bir gürültü koptu ve gökyüzündeki çatırtı ışıltılı renklere bıraktı yerini. Ardı arkası kesilmeyen havaî fişekler öyle hızlı akın ediyordu ki gökyüzüne daha biri tam olarak rengini vermeden diğeri hemen yanında patlıyordu. Sokak panayır yerine dönmüştü ve havaî fişegin yaydığı rengârenk ışıklar yüzümü aydınlatıyordu.

Gözlerimin içini yakmaya başlayan yaşlar dökülmek için an kollarken, Sıraç beni kollarının arasına çekti. Saat on ikiye

vurmuş muydu gerçekten? Üçüncü kez bu adamın kollarında yeni yaşımı karşılıyordum. Kalbim saatin tik takları gibi gür bir şekilde çarparken kendi akrebini yelkovanının kalbine, parmaklarımı Sıraç'ın sırtına gömerek ona sıkıca sarıldım. Başımın üstünü öperken, "Belki dilden dile gezemeyecek seninle aşkımız, belki bilmeyecekler bizim birbirimize nasıl yandığımızı... Belki insanların gözünde bir Ferhat ile Şirin, Kerem ve Aslı, bir Leyla ile Mecnun olmayacağız ama..." Alnını alnıma yaslayıp yangın mavisi gözlerinin içindeki yeşil korları dikti gözlerime. "...ne zaman bir yangın çıksa ormanda, bunun sebebi ikimiz olacağız."

"Kaderin kırmızı ipliği..."

"Yangın" diye böldü Sıraç. "Yangın, Mayıs. O bağladı bizi."

Ona sarıldım. Ona bir yangından çıkmış gibi sarıldım. Ona tüm kudretine rağmen kollarımda küçücük kalan yaralı bir çocuğa sarılır gibi sarıldım.

Eve döndüğümüzde saat çoktan gecenin ikisi olmuştu ve tüm ışıklar kapalıydı. Sıraç'ın o okulun duvarlarına nasıl onu yaptırtabildiğini düşünüyordum ama o Sıraç'tı, yaptırmayacağı bir şey yoktu. Düşünmenin anlamı yoktu. "Herkes uyumuş" dedim kapının kilidini yavaşça çevirirken. "Acaba Mavi ve Umut'un mamasını verdiler mi? Gece bir şeyler yemeden uyuyamıyor ikisi de."

"Durkadın Sultan onlara gözü gibi bakıyor" dedi Sıraç çenesini başımın üstüne yaslayıp kapıyı açmamı beklerken.

"Orası öyle..." Kapıyı açtığımda kafamı Sıraç'a çevirdim. "...ne bileyim evha..."

Aniden ışıkların açılma sesini duymamla, korkuyla kafamı içeri çevirmem bir oldu. Sıraç da, ben de far görmüş tavşan gibi içeriye öylece bakarken, bir anda konfetiler patlatıldı ve herkes hep bir ağızdan bağırmaya başladı.

Binnur Nigiz

“İyi ki doğdun, Mayıs!”

Dehşet içinde içeriye bakarken, gözlerim hızlıca etrafı analize başladı. Herkesin kafasında yılbaşı süsü olan o uzun, kule şeklindeki şapkalardan vardı ve ne yalan söyleyeyim, Savaş ve Şafak’ı o şapkayla görmek kahkahamın boğazıma dizilmesine neden olmuştu. Bir an ne tepki vereceğimi bilemedim, Sıraç’ın haberi olmadığı her halinden belliydi.

Ayda, Savaş’a göz ucuyla bakarak hafifçe kıkırdayınca, Savaş sinirlenip kafasındaki şeyi çıkarmaya çalıştı ama şapkanın lastiği çenesinin altına geçmiş olduğu için bir an çıkaramayıp sinirlendi. Şapkayı çekiştirirken Merve de elindeki fotoğraf makinesiyle benim far görmüş tavşan halimi çekiyordu.

Başak saçma sapan hareketler yaparken Şafak yalnızca gülümseyerek onu izliyordu.

Gerçek Kesit oyuncusu Sılay yüzünde geniş bir gülümsemeyle Mavi’yi kucağında oynatarak, “Annecik doğmuş!” dedi heyecanla sırtarak.

Temmuz da Umut’u kucağına almıştı. Bu saatte uyanık olan çocuklarım yüzünden bu iki salağa mı kızayım, olanlara mı şaşırayım, yoksa menopozlu kadınlar gibi gözyaşlarımı tutamayıp salonun ortasına oturup öküz gibi ağlayayım mı bir türlü karar veremiyordum.

Savaş, “Çıkmıyor lan bu!” diye bağırdı şapkaya biraz daha asılarak. “Kim taktı lan bunu benim kafama!”

“Ulan Ankaralı” dedi Halim kahkaha atarak Melek’i kucaklarken. “Ankara’nın pavyonlarına düşmüş bir abla edasıyla kıvıra kıvıra çıkarmaya çalışma şu şapkayı, etkileniyorum...”

“Sen kimden etkileniyorsun bakayım, Halim?” dedi Ümran dik dik bakarak.

Ayda kıkırdayarak, “Şapşal” diye fısıldadı ve parmak uçlarında yükseldi. İlgiyle ikisini izlerken yüzümdeki tebessü-

me dur diyememiştim. Yavaşça Savaş'ın kafasındaki yılbaşı şapkasını çıkarırken Savaş öyle gevşemişti ki uslu bir kedi yavrusu gibi doğrudan kıza bakıyor şapkasının çıkartılmasını bekliyordu.

"İşte bu kadar" dedi Ayda utangaç bir tebessümle geri çekilirken. "Kurtardım seni."

Savaş'ın siyah gözlerinde farklı bir duygu kıpırtısı yakaladım. Hipnoz olmuş gibi, "Kurtardım" diye fısıldadı ama bunu kimsenin duymadığına emindim, yalnızca dudaklarını kıpırdatmıştı. "Kurtardım beni."

Ayda gülümsedi. Onu kurtardığını biliyordu.

Kalbimin ölü topraklarına yepyeni tohumlar ekmiş, ölü toprağımyı yeri gelmiş kanla sulamıştım ve sonunda kanın ıslak rengiyle beslenen toprağım dallarında umutlara gebe çiçekler olarak fırlamıştı ruhumdan. Artık ölü topraklarıma dökülen ne kandı, ne de ıstırap. Her bahar yeni çiçeklere gebe kalan dallarım her sonbaharda da döküyordu yapraklarını topraklarıma. Topraklarıma karışan çiçekler ruhumdaki katranı yavaşça temizlerken aile olmanın tadı yeniden asılıyordu boynuma tıpkı gümüşten bir kolye gibi.

Fetih Karamaça'nın yokluğuna eklenen bir de Ceren Karamaça yokluğundan sonra bu insanlar tekrardan aile olmayı tattırmıştı bana...

Ümran pastanın mumlarını yakarken olduğum yerde öylece bekledim bir süre. Kalbim mantığımın çürüttüğü tüm duyguları yeniden canlandırmış, uyuyan tüm fikirlerimi bir kalbin ilk atışı gibi tekrardan canlandırmıştı. "Üfle" dedi Ümran kocaman gülümsemesiyle.

Sıraç hemen arkamda belime sarılıyordu. "Üflemeden önce bir dilek tutmayı sakın unutma" diye fısıldadı kulağıma.

"Mutluluk" diye geçirdim içimden. "Onlarla sonsuz mutluluk..."

Binnur Nigiz

Üfledim yanan ateşe. Bu ateş bizim yangınımızın bir parçasıydı. Biz belki de onunla ateşten var olmuş iki bedendik. Ateşi insanoğluna şeytan göndermişti bir aşkın içine saklayarak. Bir aşk tüm insanlığı ateşin zarafetiyle büyülemiş, kandırmış ve ateşi arzulatmıştı. Ateşi arzulayan tüm bedenler ruhlarını aynı ormanın derinliklerine atmış, ardından da ateşi çakmıştı.

Yangın kaçınılmazdı.

Ateş sönüp yerini gri bir sise bırakırken tebessüm ettim. Biz bir ormanı içinde binlerce âşık ruh varken yakmıştık. Belki biz de yanmıştık ama başarmıştık. Ateş aşkın bekçisiydi ve hiçbir ruh yanmadan aşkı tadamazdı.

Yanmıştık.

Uğultu Umut'un evin içindeki herkesi şok edecek şeyi mırıldanmasıyla yerini sessizliğe bıraktı.

"Anne."

AYPARÇASI

Sılay Karayel'den...

Beyazın tenine yakıştırır Havva'nın kızları.

Kefeni de bilir, gelinliği de.

Dümdüz fön çekilmiş saçlarımın üstüne takılan papatyadan tacı düzeltirken gözlerim karşımdaki boy aynasındaydı. Kolsuz sutyen yaka gelinliğimin üstüne küçük ay parçaları vardı. Sol kolumda dirseğimin biraz üzerinde gümüş renginde bir bilezik duruyordu.

O büyük günün geldiğini, babamın yanımda olmadığını fark edince anladım.

Odamın kapısı tıklatıldığında gerildim. Ayağımdaki topuklu ayakkabılar tabanına iğne sokuluyormuş gibi hissettiriyordu. Ayaklarımın arkasına birer tane yara bandı yapıştırmıştım ama yine de ayakkabı dürtüp duruyordu.

"Gel" dedim tiz bir sesle.

Kapı açıldı. İçeri giren abimdi. Simsiyah bir takım elbise giymişti, gömleği bile siyahtı. Kravat takmamıştı. Halaymen Osman abi sessizdi. Elindeki halay mendilini yüzüne bastırıp hüngür hüngür ağlamamak için kendini zor tuttuğunu düşünüyordum.

Binnur Nigiz

Abimin o elmas gibi parlayan mavi gözleri doğrudan gelinliğime kaydı. Gözlerinin aynasına yansımam düştü. Zaman avuçlarımızda parçalandı. Sanki her şey daha dün gibiydi. Onun kollarında büyümüştüm. Babamdan görmediğim her şeyi onda görmüştüm.

Eğer bir adama ikinci şans vermek zorunda kalsam, ikinci şansı vereceğim kişi babam değil abim olurdu. Ama o şansı kullanmamı gerektirecek bir şey yapmayacağını da çok iyi biliyordum.

Tam şu an onun dizlerinin önüne kapanıp hem ağlamak hem de kusmak istiyordum.

Bana doğru birkaç adım attığında kalbimin etrafına dolanmış bir kablonun içinden sanki elektrik akımı geçiyordu. Gözlerim dolmasın diye içten içe Yaradan'a yalvarıyordum. Abim hemen önümde durdu. Yüzü ifadesiz olsa da gözleri alev alevdi.

"Cennetin bir parçası gibi görünüyorsun" dedi kuru bir sesle. "Hoş sen her zaman cennetin parçasıydın."

Ona baktım. Birbirimizden başka kimsemiz yoktu bu dünyada. Annemiz yoktu. Babamız varken bile yoktu. Şimdiyse gerçekten yoktu. Yıkık dökük bir çocukluktan kırık dökük ve yaralı çıkmıştık. Gözlerimi ondan kaçıırken abimin yüzündeki ifade yumuşar gibi oldu. Büyük elini yanağıma koydu.

"Şu an benim dünyamın en güzel ayrıntısı olduğunu fark ettim" diye itiraf etti. "Ama bunu Mayıs duymasın."

Güldüm. Şu an kirpiklerim bile titriyordu. "Benim dünyamın ayrıntısı olamayacak kadar dünyamsın sen, abi" dedim kısık bir sesle. Gözlerimi yere sabitledim. Çok da uzun olmayan tırnaklarımı avuç içlerime batırdım. "Bir birbirimizin yetimiyiz."

"Hayatım boyunca hep seni tamamlamaya çalıştım" der-

ken dürüsttü. Bunu ben de biliyordum. Hiçbir zaman kendini değil, her zaman beni düşünmüştü. Abimin tüm hayatı boyunca önceliği ben olmuştum. Bunu görmezden gelemedim. Yanağımı okşadı, yüzümdeki pudranın parmaklarına bulaşmasından korktum. Ama bu korkunun nedeni makyajımın bozulacak olmasından kaynaklanmıyordu. Eli kir olmasın istiyordum.

Çünkü o eller kaç tetik çekerse çeksın benim dünyamın en temiz elleriydi.

Ben o ellere ağlardım.

“Umut’un ilk anne demesi beni çok etkiledi” diye itiraf etti Mayıs’ın geçenlerde kutladığımız doğum gününde olanları hatırlatarak. Mayıs tam dört gün boyunca durmadan ağlamıştı ve abim de Mavi’ye baba dedirtmeye çalışmıştı. “Ama sonra bir şey hatırladım.”

Kafamı kaldırıp ona baktım. “Ne hatırladın?”

Abim elini cebine attı. Cebinden kırmızı bir kuşak çıkarttıktan hemen sonra bana doğru sokuldu. Anlayarak kollarımı hafifçe kaldırdım. Abim elindeki kırmızı kuşağı belime bağlarken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

“Senin ilk kelimen ‘abi’ olmuştu.” Dudaklarını alnıma bastırdı. “Benim güzel Sılay’ım.”

Gözlerim dolu dolu olduğunda, abim, “Ağlama” diye uyardı beni. “Makyajın akınca tıpkı bir pandaya benziyorsun.” Diğer cebinden kırmızı kadife bir kutu çıkarttı. Kutuyu açtı. Kutunun içinde zarif, beyaz altından bir kolye vardı. Abim, “Arkana dön bakalım” dedi gülümseyerek. Arkamı dönmektense yüzümü aynaya çevirdim, abim de arkama geçti. Kolyenin hilal şeklindeki ucu gerdanımdan aşağı sarktı.

“Çok güzel bu” diye fısıldadım.

“Her insanın taşmadan önce son bir damlası olur” dedi abim ellerini çıplak omuzlarıma koyup gözlerini aynadaki

Binnur Nigiz

yansımamıza dikerek. "Benim son damlam da sensin. Sana zarar veren kişiye neler yapabileceğimi biliyorsun, değil mi? Onu bu dünyada barındırmam. Sen aya duyulan özlemisin annemin. Yakında tercihler açıklanacak. Mayıs da, sen de, Temmuz da istediğiniz bölümlerde okumaya başlayacaksınız. Geri zekâlı bir kocan, harika bir ailen ve daima arkanda duracak olan bir abin senin için her zaman burada olacağız."

Bir çocukmuşçasına küstüğüm her şey dimdik durmuş ruhumun kapılarını kırmaya çalışırken birçok kez kendime parçalanmıştım. Babası tarafından ruhunun kemiği kırılmış bir kızın gülümseyişinin asıldığı darağacı olurdu yüzü. Yüzüme astığım tüm tebessümlerin celladı bendim. Kendimi birinin arkasına saklamak yerine yarattığım şeylerin arkasına saklanarak nefes almaya çalışmıştım.

Almıştım da.

Abimin koluna girdim. Karnımdaki ağrının geçmesini bekledim. Beni konukların önüne o indirecekti. Evimizin o büyük bahçesi sabahdan beri bizim için hazırlanıyordu. Dışarıda ıslık sesini andıran hoş bir melodi çalıyordu.

Merdivenlerin başına geldiğim an merdivenlerin sonunda sırtı bana dönük şekilde bekleyen adama baktım. Kıvrıcık saçlarını jölelemiş, arkaya doğru yatırmıştı. Simsiyah takımı jilet gibi ütülenmişti. Hemen çaprazında korkulukların etrafına dizilmiş arkadaşlarına baktım. Ayda bordo bir kıyafet seçmişti, şalının üstünde gümüş bir broş vardı. Mayıs ateş kırmızı bir elbise giymiş, bileğinden dirseğine kadar uzanan bir yılan bileziği takmıştı. Su dalgası yaptırdığı saçları o kadar uzundu ki neredeyse beline kadar geliyordu. Başak üstünde uçuk pembe bir gece kıyafetiyle aralarında en çocuksu görünen kişi olsa da makyajı yüzüne o kadar çok yakışmıştı ki, ona hayranlıkla baktım.

Temmuz yavaşça bana doğru dönerken abimle birlikte merdivenleri inmeye başladık.

Toz mavisi gözleri tenime asıldığında kalbim öyle hızlı çarpmaya başladı ki bir an olduğum yere kalbimi kusacağımı sandım. Sanki ruhumun dikişleri açıldı, açılan dikişlerden bir sürü kırmızı iplik ucu aşağı doğru sarktı. İpliğin her bir ucu bu küçük adamı işaret ediyordu.

Takımının yakasına beyaz bir papatya ilişti.

Göğsümdeki yumruk sanki git gide daha da genişliyordu. Son merdiveni de indiğimde abim beni yavaşça Temmuz'a teslim edip, "Emanetime iyi bak" dedi kısık bir sesle.

"Emanetini kalbime diktim" dedi Temmuz gözlerini ben-den ayırmadan. Bir an elim ayağım boşaldı, Temmuz'un koluna girerken eğer o olmasaydı kesin oraya yığılacağımı düşündüm.

"Hadi bakalım" dedi Mayıs gülümseyerek. "Başlasın!"

Ayda arkamdan, "Harika görünüyorsunuz" dedi.

Gülümsedim ve Temmuz'a baktım. Onun da gözleri beni bulmuştu.

"Ay parçası" diye fısıldadı.

Gözlerimi anında ondan kaçırdım. Dudaklarımda silinmeyen bir tebessüm asılı duruyordu. Konukların içine çıkarırken aniden başımızın üstünden dökülmeye başlayan papatya yaprakları şok olmama neden oldu. Dans edeceğimiz pistin sırtı bir ağaca dayalıydı ve ağaçtan aşağı sarkan ışıkların üstünden dökülen papatya yaprakları tüm pisti kaplamıştı.

Bir alkış tufanı yaşandı.

'Gitmez canımın peşinde,

Bitmeyen acım.

Almadan rahat vermeyecek,

Artık anladım.

Binnur Nigiz

*Kaçar gündüzlerden sığınacak yer ararım,
Olmaz gecelerden de ben zaten korkarım.
Tenhalarda boşluklarda yüreğim,
Gün mü desem gece mi yaşadığım?
Ne fark eder ki hepsi karanlık.
Tenhalarda yokluklarda bedenim,
Gün mü desem gece mi yaşadığım?
Ne fark eder ki hepsi zindanlık?
Sevmeyi bilmeyen ay parçasını,
Doldurdum her acı geceme.
Nasıl da soğudu her yanıma odamın,
Gecem karanlık kaldı.
Gecem buzlarla kaplı...'*

Ellerim resmen titriyordu. Dans ediyorduk ama ayaklarım sanki çimenden pistin üstünde değil de bulutların üstündeydi. Küçük Melek tüm gün ağlamış olmasına rağmen şu an sanki hiçbir şey olmamış gibi Başak'ın küçük erkek kuzeniyle dans ediyordu.

Yüzümü yavaşça Temmuz'un omzuna koydum ve damarlarımı tüketen bu hissin azalmasını bekledim. Işıkların altında onun ay parçası olarak parlıyordum.

Nikâh memurunun masada oturduğunu görüyordum. Birazdan kıyılacak olan nikâh benim nikâhımdı, bu düğün benim düğünümdü. Abim sırtını ağaca yaslamış pürdikkat beni izlerken birkaç kez onunla göz göze geldim. Göğsümde uyuyan çocuğun cesedi sızladı.

Dansımız bittiğinde Temmuz elimi tutup beni nikâh masasına doğru yürüttü. Savaş ve Ayda nikâh şahitlerimiz olacaktı. Oturup gözlerimi etrafa diktiğimde herkesin gözü

üzerimdeydi. Konukların arasında Ceyda'nın da olduğunu görünce yanaklarımın içini dişledim. Gözleri ağladığını ele verir şekilde kıpkırmızı olsa da benim adıma mutlu olduğu her halinden belliydi. Yavaşça elimi kaldırıp parmaklarımı kıpırdatarak ona el salladığımda sırtarak bana el salladı.

"O halde başlıyoruz" dedi nikâh memuru gülümseyerek. "Öncelikle gelin hanımı tanıyalım. Adınız soyadınız?"

Halaymen Osman abi kafasını kaldırdığında bir süre onunla bakiştık. Benden mi bahsediyordu bu kadın? Bir kadına bir çevreme baktığımda kadın gülümsedi. "Gelin hanım?" dedi sorar gibi.

"Ha..." Sesim aniden yankılanınca çevremdeki herkes gülmeye başladı. "Sılay Karayel."

"Baba adı?"

Göğsüme yumruk yemişim gibi kadına baktığımda abimin gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum. Biri sanki kalbimi sıkıp bırakmıştı. Temmuz elimi sıkıca tuttu, parmaklarımız birbirine girdi. "Mehmet Ali."

"Anne adı?"

Sertçe yutkundum. "Eylül."

"Doğum yeriniz?"

"İzmir."

"Damat Bey sizi de tanıyalım."

"Temmuz Karamaça" dedi Temmuz elimi bırakmadan.

"Baba adı?"

"Fetih."

"Anne adı?"

"Ceren" dedi Temmuz gurur duyar gibi.

"Doğum yeriniz?"

"İzmir."

Binnur Nigiz

“Evet, şahitlerimizi tanıyalım” dedi tekrar nikâh memuru.

Ayda, “Ayda Altındal” dedi kısık bir sesle.

“Savaş Sonyürek” dedi Savaş.

“Teşekkürler. Sizler birbirinizle evlenmek için bizlere beyanda bulundunuz. Beyanlarınızda ve kimlik bilgilerinize göre evlenmenize bir engel yoktur. Şimdi bir kere de şahitler ve bizim önümüzde bunu bir kez daha söyleyiniz. Hastalıkta ve sağlıkta, varlıkta ve yoklukta, iyi günde ve kötü günde, hiçbir baskı altında kalmadan birbirinizle evlenmek istiyor musunuz?” Kadın kafasını kaldırıp bana baktı. “Gelin Hanım?”

Dudaklarımı ıslatırken Temmuz’un bakışlarını yan profilimde hissedebiliyordum. Derin bir nefes alıp, “Evet” diye fısıldadım. Bunun herkes tarafından duyulmayacağını fark edince de, “Evet!” diye bağırdım bu kez.

Bir alkış tufanı koptu.

“Damat Bey?”

“Evet!” dedi Temmuz hiç beklemeden. Duraksama dahi yaşamadan.

Savaş, “Amma da meraklıymışsın kardeşim” dedi gülererek. Ayda da Savaş’ın dediğine gülünce, “Seni de göreceğiz” diye fısıldadı Temmuz. Ayda’nın da Savaş’ın da yanaklarına kanın çöktüğünü gözlerimle gördüm.

“Çiftimizin evlenmek istediğini duydunuz, siz de şahitlik ediyor musunuz?” diye sordu nikâh memuru bu kez Savaş ve Ayda’ya.

“Ediyorum” dedi Ayda gülümseyerek.

“Düşünmem lazım” diye fısıldadı Savaş pis pis bana bakarken. Ardından sırtarak, “Edelim o zaman, hadi bakalım ya” dedi ve tüm konuklar kahkahalarla gülmeye başladı.

İmzayı atarken ellerim titriyordu. “Kız ayağına bassana

şu dümbüğün!" diye bağırdı Ceyda kalabalığın içinden. O saniyeye kadar aklımda olmayan bu şeyi zihnime eken kişiye baktıktan sonra Temmuz'a fırsat bırakmadan ayağına bastım ve Temmuz acıyla inlerken kocaman gülümsedim.

Yaşanan sessizliğin içinden Mavi'nin sesi duyuldu.

"Baba."

Abimin gözleri kocaman açıldı.

Ve gecenin koynunda havaî fişekler patlamaya başladı.

Babası tarafından ruhunun kemiği kırılmış bir kızın gülümseyişinin asıldığı darağacı olurdu yüzü.

Ruhumun kemiği kaynıyordu.

FINAL

Mavi.

Hayır, hayır! Renklerden mavi değil, adım Mavi.

Soğuk balkon demirlerine avuçlarını bastırmayı seven, eskittiği tüm yaşların üstünde babasının çizdiği seksek çizgisine basmadan annesinden aldığı taşla oyununa devam eden o küçük kız... Mayıs Karamaça'dan aldığı masmavi gözlerinin üstüne Sıraç Karayel'in yarattığı düşleri seren o küçük kız... Kalbindeki ılık rüzgârla doğduğu ay olan ilkbahara nefesini veren babasının küçük kızı.

Annesinin kıpır kıpır yaramaz kızı.

Kavuştuğum tüm zaferleri efsaneleşmiş bir aşkın toprağına ekip büyütürken tüm kaybedişlerini gökyüzüne üflemeyi bana birbirine deliler gibi âşık iki insan öğretti.

Annem.

Babam.

"Mavi!" diye seslendi annem alt kattan. "Mehir ve arkadaşların geldi! Umut'u da uyandırıp aşağı in!"

Önünde durduğum aynaya düşen yansımama, ardından da aynanın önünde duran çerçevenin içindeki kadına baktım. Anneannem ve annemin çekilen son fotoğrafıydı bu. Annem

Binnur Nigiz

burada benim yaşımda, anneannem de annemin yaşındaydı. Aynaya düşen yansımanın gözleri bu iki kadının gözlerinin tıpatıp aynısıydı.

“Günaydın, anneanne” diye mırıldandım gülümseyerek. Okul çantasını sırtıma attıktan sonra odamın duvarlarına son kez göz gezdirdim. Hemen karşımda duran duvarda dedemin fotoğrafı vardı. Sanırım ona gerçekten âşıktım. Fethi Karamaça. Siyah gözlerinin arkasına Ceren Karamaça’yı hapseden o mükemmel adam...

“Akşam görüşürüz, dede.”

Odanın kapısını kapatırken gözlerim açık duran bağcıklarına kaydı. Spor ayakkabılarımın açılan bağcıklarına gözlerimi kısarak baktıktan sonra, “Bir kez daha düşecek olursam iskeletimdeki son sağlam kemiği de kıracağım için üzgünüm. Bana hazırladığın komployu sona erdiriyorum” dedim ve eğilip bağcıklarımı bağladım. “Umut!” Umut’un odasının kapısına vurdum. Umut’un kapısını yumrukladım.

Umut’un kapısına tekme attım.

“Lan uyansana, bak yemin ediyorum halamın öğrettiği o dansı yaparım tüm gün arkadaşlarının önünde. Rezil ederim seni.” İçeri daldığımda tek gözüm kapalıydı. Erkek kardeşim, yani ikizim olan Umut genelde Tarzan gibi uyuduğu için onun fazlalık yerlerini görmeye hiç niyetim yoktu.

Umut kafasını yastığın altına soktuğunda üstünün çıplak olduğunu fark ettim. Altında gri bir boxerdan başka bir şey yoktu. Sırtındaki kaslar gerildi, iki kanadın arasında Mehmet Ali dedemin sırtında olan benin aynısından vardı. Tabii ben o beni hiç görmemiştim ama bana bu sırrı babam vermişti. “Uyansana lan dırzo!”

“Lan bir git başımdan ya” diye homurdandı Umut. Kafasını yastığın altına sokup yüz üstü yattığı için sesi boğuk çıkmıştı. “Çık git kızım odamdan. Ben okulu bıraktım.”

“Babam okulu bıraktığını biliyor mu, Umut?” diye sordum gözlerimi yukarı kaydırıp devirirken. Umut’un tavanında geçen ay arkadaşlarıyla yapmaya çalışırken yapamadıkları çiğköfte asılı duruyordu. Babam bunu gördüğünde Umut’un yeni çıkmaya başlayan sakallarını çeke çeke onu bahçeye çıkartmış, üç ay önce yol kenarında küçük bir kutunun içinde yavruyken bulduğumuz ama şu an bir dinazor büyüklüğünde olan Kral’ın kakalarını temizletmişti.

“Babam öğreninceye kadar açıktan bitiririm ben” dedi tekrar uyukulu bir sesle. “Kızım gider misin, uyuyacağım ya.”

“Uyuyamazsın” dedim dudaklarımı büzerek.

“Ya kurt mu var senin kışında. Bir kere de senin uykun olsun, sen uyanma ya!” Oflayarak doğruldu. Saçları darma-dağındı. Uykudan kızaran gözaltlarının üstündeki kül grisi gözlerine bakınca duraksadım. Belli bir yaşa kadar mavi olan gözlerinin rengi zamanla griye dönmüştü ama yine de bazen mavi olduğu oluyordu. “Giyineceğim, inip aşağıda bekle beni.”

“İnersem yine uyursun ya!”

Umut gözlerini devirdi. “Uyuyacak olursam yine çığırarak girersin içeri. Hiç çekemem” dedi kalın bir sesle, “naş.”

“Tamam” dedim omuzlarımı silkerek. “Sonuçta eğer beni kandırıp yine uyursan bu kez yukarı çıkan ben değil Sıraç Karayel olur ve o bağırmakla kalmaz. Teşekkürler...” Bir şey demesini beklemeden odadan çıktım ve merdivenleri hoplaya zıplaya inmeye başladım. Tam Durkadın Sultan’a çarpmak üzereyken durdum. Oldukça yaşlanmış olmasına rağmen yüzündeki gülümseme sanki hâlâ aynıydı. “Günaydın, Sultanım!” dedim kıpır kıpır. Yanağından bir makas aldığımda, “Deli kız” diyerek güldü. “Arkadaşlarını ağaç ettin. Anan ikisin aynı...”

Sırıttım. “Bekleyecekler efendim...”

Binnur Nigiz

“Baban ve annene görünmeden çıkma.” Merdivenlere baktı. “O tembel teneke nerede?”

“Nerede olabilir? Yatağa yapışmıştı ama kaldırdım alimallah... Elimden uçanla kaçan kurtulur.”

Durkadın Sultan, “Hadi hadi görün annenle babana da öyle çık artık” dedi. “İçeri çağırdım arkadaşlarını ama girmediler.”

“Çekiniyorlar babamdan” diye fısıldadım sanki bir devlet sırrından bahsediyormuş gibi. “Allah var ama şimdi haklılar yani, Durkadın Sultan. Babamdan bahsediyoruz... Adam yaşını aldıkça küçülüyor...”

Mutfağa girerken Efe yavaşça ayağıma sürtündü. Artık daha şişman ve yaşlı olduğu için zor hareket ediyordu. Eşi Nazlı’yı geçen yaz kaybetmiştik, sanırım Efe’nin de çok uzun bir zamanı kalmamıştı. Kalbim kederle dolarken, “Kız Zara-liye” diye seslendi birisi içeriden. Dudaklarım anında yukarı doğru çekildi. Mehir babamın dizinde oturuyordu. Kıvrır kıvrır saçlarına bakınca aklıma eski bonus kart reklamları gelse de ona çok yakıştıyordum. Çikolata gibi bir teni, yemyeşil gözleri vardı ama saçları aynı dayımın saçları gibi kıvrıkcıktı. Mehir beni görünce iki derin gamzesini de göstererek gülümsedi.

Babamın siyah saçlarının arasına ekilmiş beyaz saçları severken, “Dayımın saçları çok güzel değil mi?” diye mırıldandı.

Annem, “Hatırlatmayın şuna saçını...” dedi gülerek. Elindeki kâseyi kahvaltı masasına bırakırken, “Bir şeyler yiyecek misin?” diye sordu bana.

“Yok anne, arkadaşlar dışarıda bekliyor. Mehir’den başkası da eve giremiyor, biliyorsun...” Bakışlarım babama kaydıldı. “Bölgesine girilmiş kurt gibi hırlıyor ya birileri...”

“Kim?” dedi babam mavi gözlerini belerterek. “Ben? Allah kuru iftiradan saklasın.”

Mehir babamın kucağından kalktı. Bu liseye yeni başlamıştı, biz lisenin son yılındaydık ama Mehir'le aynı okulda okuduğumuz için hepimiz okula birlikte gidiyorduk. Babam önündeki gazeteyi açarken, "O kart bamyı baban işe mi gitti?" diye sordu babam düz bir sesle.

Mehir esnerken, "Ha, yok. Annemle beraber buraya uğrayacaklardı" dedi. "Mavi hadi çıkalım artık. Geç kalacağız."

Mehir yanımdan geçip mutfaktan çıktığında annem ve babamla baş başa kaldık. Hemen yavru bir kedi gibi babama sokuldum ve kollarımı onun boynuna dolayıp dizine oturdum. "Bir daha benden başkasını bu dize oturttuğunu göreyim yoluveririm o kalan siyah saçlarını." diye tehdit ettim onu. "Bu kucak benim. Bu diz benim. Benden başkası yasak sana."

Babamın ateş gibi yanan mavi gözlerinde kendimi gördüm. Bana öyle sıkı sarıldı ki, cennetin kapısının iki kanadı onun kollarıydı da o kollar bana açılıp beni içine aldı ve cenneti sanki üzerime kilitledi.

"Sana yaşarım" dedi anneme söylediğinin tam tersini söyleyerek. Annem kıskanmış gibi dibimizde bitince babam diğer kolunu kaldırıp onu da o kapıdan içeri aldı. Cenneti üstümüze mühürledi. "Sana ölürüm."

Umut aniden içeri girdiğinde, "Sana da dayak atarım" dedi babam huysuz bir sesle.

Umut, "Yine bana karşı sevgi dolusun peder" dedi saçlarını karıştırırken. "Yürü hadi çıkalım."

"Paran var mı?" diye sordu babam tek kaşını kaldırarak.

"Var peder, eyvallah."

"Allah'ın İzmir Apaçisi ya" dedi babam gözlerini kısarak. "Zerre bana benzemiyor bak, yemin ediyorum."

Aniden halamın sesi yankılandı. "Emin misin?" diye sor-

Binnur Nigiz

du. Halam içeri girdiğinde ona hayranlık dolu gözlerle baktım. Çakır gözlerinin üzerine çektiği incecik eyeliner onun zaten iri olan gözlerini daha da muhteşem göstermişti. Mehir de kafasını içeri uzatıp annesine hayranlıkla baktı.

“Günaydın” diyerek içeri girdi dayım ve Mehir’in kafasının üzerini öptü. Siyah takım elbisesinin içinde çok asil görünüyordu. O kıvrık saçlarını artık kısa kestirdiği için görmek mümkün olmasa da Mehir onu aratmıyordu.

“Kart bamya da teşrif etmiş.” dedi babam huysuz huysuz. Gözlerini elindeki gazeteye çevirdi.

“O gazeteyi burnunun dibine kadar sokacağına bir yakın gözlüğü alalım diyorum sana” dedi dayım sırtarak. Onlar birbirleriyle kapışmaya başlamadan hemen önce kaşlarını oynatarak dışarıyı işaret ettim ve Umut ile Mehir de bana uyararak mutfaktan çıktılar. Kapının önünde bekleyen arkadaşlarımızla kısa bir muhabbetin içine daldıktan sonra bahçe kapısına doğru yürüdük.

O sırada içeride halam, “Bak böyle böyle!” diye bağırdı kıkırdarak.

“Allah cezanı vermesin, hâlâ inatla CanKan dansı yapıyor ya” diye kahkaha attı annem.

“Ya demesene öyle! Ay neyse, bak ne diyeceğim sana. Bu akşam bizde mangal yakacağız. Ayda ile Savaş çocuklarını kreşten alınca bize geçecekler. Şafak ve Başak’ın da doktor randevusu vardı, çocukların cinsiyetini bugün öğrenecekler. Doğukan ile Merve de Fethiye’den dün döndü. Halim ile Ümrân malum... Her gün bizde... Toplanıyor muyuz tam kadro, gençlik?” diye bağırdı halam.

“Sılay” dedi dayım düz bir sesle. “Senin abin kırk iki yaşında.”

“Kırk bir!” diye itiraz etti babam.

Gülerek oradan uzaklaştık. Babamın yaş takıntısı sanırım sonsuza tek sürecekti. Aşmamız imkânsız gibi bir şeydi. Okula yaklaşıp kadar ne Asu'yla ne de Berna'yla pek konuştum. Umut da en arkada sallana sallana yürüyordu zaten. Sinan ile Gencay gece yaptıkları halı saha maçından konuşuyorlardı.

Okulun önüne geldiğimizde bir an adımlarım durdu. Umut yanımdan geçip gitti. Hepsi okul bahçesinden içeri adım attığında telefonum titredi.

Derin bir nefes aldım.

"Kimden: Ateş

Vurgunum saat kaçta almaya geleyim ben seni? (07:45)"

Gülümsedim.

"Kime: Ateş

Saat 15:00'da dersten çıkacağım varlığım. (07:47)"

Kafamı kaldırıp hemen karşımda duran annemin hikâyesinin başladığı lisenin kapısına baktım.

Umutsuzluk tamamen susmuştu.

Sahte bir dikiş izindense gerçek bir yanık iziyle her daim çekilsin isterim etim.

Bırak bir kıvılcım çaksın kaderinin üstünde. Ateş yansın kalbinin içinde. Yangın büyüsün anılarınla harlanarak. Kor dökülsün avuçlarına. Kül ol ve durma, uç gökyüzüne.

Ben Mavi Eylül Karayel.

Gökyüzüne bir avuç kül üflüyorum.

-SON-

YANGIN MAVİSİ SERİSİ - I

Kurban

"Gözümün bebeği onu benimsemiş gibiydi..."

BİNNUR NİGİZ

Marula
Yayıncılık

YANGIN MAVİSİ SERİSİ - II

Ales

"Kadınlar karmakarışık, Serap, Umutlu, a Beldeli Mül"

BINNUR NİGİZ

Parola
Yayıncılık

YANGIN MAVİSİ SERİSİ - III

YANGIN

"Ben kalbimin düğmelerini
sana ilikledim..."

2. BASKI

BİNNUR NİGİZ

Parola
yayımları